Μνήμων

Τόμ. 18 (1996)

ΕΓΓΕΙΑ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΣΤΗ ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ ΤΟΝ 17ο ΑΙΩΝΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΠΑΛΤΑ, ΜΑΡΙΑ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.533](https://doi.org/10.12681/mnimon.533)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΠΑΛΤΑ Ε., & ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Μ. (1996). ΕΓΓΕΙΑ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΣΤΗ ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ ΤΟΝ 17ο ΑΙΩΝΑ. *Μνήμων*, 18, 109–142. <https://doi.org/10.12681/mnimon.533>

ΕΓΓΕΙΑ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΣΤΗ ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ ΤΟΝ 17ο ΑΙΩΝΑ

Ἡ πηγή πού ἀποτελεῖ ἀντικείμενο ἀνάλυσης αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου εἶναι γνωστή ἀπό δημοσιεύσεις τοῦ B. J. Slot¹. Πρόκειται γιά τὸ ἀναλυτικὸ φορολογικὸ κατὰστιχο τῶν Κυκλάδων, Tapu Tahrir 800 (στὸ ἐξῆς: TT 800), τὸ ὁποῖο εἶναι κατατεθειμένο στὸ Ἀρχεῖο Προεδρίας τῆς Ἰσταμπούλ. Καταρτίστηκε τὸ 1670, ὅταν μετὰ τὸν πρῶτο βενετοτουρκικὸ πόλεμο οἱ Κυκλάδες πέρασαν στὴν κυριαρχία τῶν Ὁθωμανῶν μὲ ἓνα ἰδιότυπο καθεστῶς. Οἱ κάτοικοι πλήρωναν φόρο καὶ στοὺς Βενετοὺς καὶ στοὺς Ὁθωμανοὺς, γεγονὸς πού κάνει τὸν Slot νὰ χαρακτηρίσει τὰ νησιά no man's land γιά τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα. Ἡ Σαντορίνη μὲ τὴ Μήλο ἀποτελοῦσαν ἓνα ἀπὸ τὰ τρία μπεηλίκια στὰ ὁποῖα διαιρέθηκαν οἱ Κυκλάδες. Ἡ Σαντορίνη καὶ τὸ νησάκι τῆς Θηρασίας διαιροῦνταν σὲ πέντε περιφέρειες, τὰ «καστέλια», ἐπιβίωση τῆς φραγκικῆς κατοχῆς, στὴ διάρκεια τῆς ὁποίας οἱ οἰκισμοὶ Σκάρος, Πύργος, Ἀκρωτήρι καὶ Ἐπανωμερία ὀχυρώθηκαν γιά νὰ προστατευθοῦν οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὶς πειρατικὲς ἐπιδρομές².

1. B. J. Slot, *Archipelagus Turbatus. Les Cyclades entre colonisation latine et occupation ottomane, c. 1500-1718*, Nederlands Historisch-Archaeologisch Instituut te Istanbul 1982, 2 τόμοι, τοῦ ἰδίου, «Ὁ κατάλογος τῶν φορολογουμένων τοῦ κάστρου τῆς Μήλου τὸ 1670», *Μηλιακά* 2 (1985), σ. 153-160 καὶ τοῦ ἰδίου, «Ἡ Ἀνδρος στὰ 1670», *Ἀνδριακά Χρονικά* 21 (1993), σ. 177-185.

2. Ι. Θ. Παπαμανώλης, *Ἡ νῆσος Θήρα-Σαντορίνη. Ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις*, Πειραιᾶς 1932, σ. 85, ὅπου δημοσιεύεται ἓνα ἔγγραφο πού βρέθηκε στὸ ἀρχεῖο τῆς οἰκογένειας Δὲ Κιγᾶλα καὶ ἀφορᾷ τὴ διοίκηση τῆς Σαντορίνης τὸ 1669. Ἐκεῖ ἀναφέρεται: «Ἡ νῆσος ταύτη ἦτον πρῶτον διαμοιρασμένη εἰς πέντε μέρη λεγόμενα καστέλια: Α' τὸ Κάστρον μὲ τὰ χωρία του, δηλαδὴ Μεροβήγηλη, Βουρβοῦλος, Φυροστεφάνη, Κοντοχώρι, Καρτεράδος καὶ Μεσαριά. Β' Ἐπανωμερία μὲ Θυρασίαν. Γ' Πύργος μὲ Βάθωνα [ἄλλη ὀνομασία τοῦ χωριοῦ "Αγ. Θωμᾶς], Γωνίαν καὶ Μεγαλοχώρι. Δ' Ἐμποριάς. Ε' Ἀκρωτήρι ἐκτὸς τὰ μετόχια ὅλα πού ἔκιναν ὅλα ἓνα εἶδος καστελείου...». Στὸ κατὰστιχο τοῦ κεφαλικοῦ φόρου τοῦ ἔτους 1734 (Ἐγίρας 1147) ἀπὸ τὴν ἀρχεϊκὴ ἐνότητα Kâmil Kepeci n° 2888 τοῦ Başbakanlık Arşivi τῆς Ἰσταμπούλ, οἱ κάτοικοι τῆς Σαντορίνης συνεχίζουν νὰ ἀπογράφονται σὲ πέντε φορολογικὲς ἐνότητες: 1) Aya Nikola (=Ἐπανωμερία): 147 οἰκογένειες, 2) Pırgos: 269 οἰκ., 3) Akrotiri: 25 οἰκ., 4) Omboryo: 104 οἰκ. καὶ 5) Kastro (= Σκάρος): 305 οἰκ.

Α. Α. Olivier, χαλκογραφία

Στὸ TT 800 καταγράφονται ὀνομαστικὰ οἱ κάτοικοι τῶν 15 χωριῶν τοῦ νησιοῦ μὲ τὴν κτηματικὴ τους περιουσία. Σημειώνονται τὰ *dönüm*³ τῶν χωραφιδῶν καὶ τῶν ἀμπελιῶν τους, καθὼς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δέντρων ποὺ τοὺς ἀνήκουν. Ἐπίσης, καταχωρίζονται, σὲ ὅποιους οἰκισμοὺς ὑπάρχουν, τὰ κτήματα τῶν ντόπιων καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων μονῶν τοῦ νησιοῦ, καθὼς καὶ τὰ κτήματα μετοχίων ἄλλων μονῶν, τοῦ Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου τῆς Πάτμου καὶ τῆς Παναγιᾶς τῆς Χοροβιώτισσας τῆς Ἀμοργοῦ. Χωριστὰ σημειώνονται οἱ ἀκτῆμονες κάτοικοι τοῦ οἰκισμοῦ, ἀκολουθοῦν οἱ χῆρες καὶ τέλος σὲ ἰδιαίτερη κατηγορία σημειώνονται τὰ κτήματα κατοίκων ἀπὸ ἄλλους οἰκισμοὺς τοῦ νησιοῦ ἢ, σπανιότερα, ἀπὸ ἄλλα νησιά τοῦ Αἰγαίου⁴. Συνεπῶς ἡ πηγὴ αὕτη προσφέρεται γιὰ τὴν ταξινόμηση τοῦ πληθυσμοῦ σὲ κατηγορίες βάσει τῆς κτηματικῆς τους περιουσίας ποὺ ἀντανακλοῦν ἀντίστοιχες εἰσοδηματικές. Συγχρόνως ἐπιτρέπει νὰ φανεῖ *ad hoc* ὁ κατακερματισμὸς τῆς ἔργειας ιδιοκτησίας. Μετὰ τὴν καταχώριση τῶν κατοίκων κάθε οἰκισμοῦ σημειώνεται τὸ σύνολο τῶν καλ-

3. Ὑποθέτουμε ὅτι πρόκειται στὴν πραγματικότητα γιὰ μουζούρια, τοπικὸ μέτρο τῆς Σαντορίνης. Στὰ τέσσερα μοναδικὰ ἔγγραφα τοῦ Ἀρχείου τῆς Καθολικῆς Ἐπισκοπῆς τῆς Σαντορίνης (στὸ ἐξῆς ΑΚΕ) ὅπου καταγράφεται ἡ ἔκταση τοῦ μεταβιβαζόμενου χωραφιοῦ ἢ τοῦ ἀμπελιοῦ, ὁ ὑπολογισμὸς γίνεται σὲ μουζούρια, βλ. Μαρία Σπηλιωτοπούλου, «Στὴ Σαντορίνη τοῦ 17ου καὶ 18ου αἰῶνα: ἀγοραπωλησιές ἀκινήτων», *Τὰ Ἱστορικά* 9, τχ. 17 (Δεκέμβριος 1992), σ. 254 σημ. 53. Ἡ ὑπόθεσή μας ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ ἓνα ἔγγραφο τοῦ 1684 (ΑΚΕ, Πολιτειακὸ Τμῆμα, Δ' Προικοσύμφωνα, φάκ. 3, ὑποφ. β'), ὅπου ὁ Πέτρος Κιτράκας τοῦ παπα Φραντζέσκου, καθολικός, συντάκτης συχνὰ διαθληκῶν τρίτων, προικίζει τὴν κόρη του Μαρούσα, ἡ ὁποία μπαίνει στὸ μοναστήρι τῶν Δομηνικανίδων τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης τοῦ Σκάρου μὲ 16 μουζούρια ἀμπέλια στὴ Γωνιά. Ἀκριβῶς 16 *dönüm* ἀμπέλια καταγράφονται στὸ ὄνομά του στὸ χωριὸ Γωνιά (ΤΤ 800, σ. 311). Στὴ βιβλιογραφία, πάντα σὲ σχέση μὲ τὴ Σαντορίνη, ἐντοπίσαμε δύο ἀναφορές στὸ μουζούρι ὡς μέτρο ἐπιφανείας: 1) Σὲ μουζούρια καταγράφεται ἡ ἔκταση ποὺ ἀνῆκε τὸ 1701 στὴν καθολικὴ ἐπισκοπὴ (βλ. G. Hofmann, «Vescovadi Cattolici della Grecia, V. Thera (Santorino). Documenti con introduzione, una carta ed indici dei luoghi e della persone», *Orientalia Christiana Analecta* 130 (1941), σ. 88), καὶ 2) Τὸ 1841 «ἐφ' ἐκάστου τετραγωνικοῦ μουζουρίου... σπεῖρεται συνήθως 7/8 κοιλοῦ κριθῆς...» (βλ. Ι. Δὲ Κιγῆλας, *Γενικὴ στατιστικὴ τῆς νήσου Θήρας*, Ἑρμούπολις 1850, σ. 83). Τὸ μουζούρι ὡς μέτρο ἐπιφανείας ἀπαντᾷται καὶ στὴν Κρήτη, ὅπως διαπιστώνεται ἀπὸ τὶς μεταφράσεις τουρκικῶν ἐγγράφων. Ἐνδεικτικὰ παραθέτουμε: Ν. Σταυρινίδης, *Μεταφράσεις τουρκικῶν ἱστορικῶν ἐγγράφων ἀφορώντων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Κρήτης*, τ. Α', ἔγγραφα τῆς περιόδου ἐτῶν 1657-1672 (Ἐγίρας 1067-1082), Ἡράκλειο Κρήτης 1975, σ. 386, καὶ Ἔγγραφα Ἱεροδικείου Ρεθύμνης 17ος-18ος αἰ. *Μεταφράσεις τοῦ "Βήματος" Ρεθύμνης*, (ἐπιμ. Γ. Ζ. Παπιομύτογλου), Ρέθυμνο 1995, σ. 71, 73 κ.ἐξ.

4. Πρόκειται συνολικὰ γιὰ 14 κατοίκους ἀπὸ τὴ Νάξο, Φολέγανδρο, Σίφνο, Σίκινο, Ἀμοργό. Οἱ περισσότεροι προέρχονται ἀπὸ τὴν Πάτμο. Τὸ γεγονός ὅτι δὲν πληρῶνουν τὸν κεφαλικὸ τους φόρο στὴ Σαντορίνη, ἀφοῦ δὲν ἐμφανίζονται στὸ κατάστιχο τοῦ κεφαλικοῦ φόρου Maliyeden Müdevver 4856 ποὺ καταρτίστηκε τὴν ἴδια χρονιά, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ υποθέσουμε ὅτι ἐγκαταστάθηκαν πρόσφατα στὴ Σαντορίνη.

λιεργητικῶν του ἐκτάσεων καὶ ἀκολουθοῦν οἱ φόροι ποὺ βαρύνουν συλλογικὰ τὴν κοινότητα: ἡ σπέντζα, οἱ δεκάτες ποὺ βαρύνουν τὴν παραγωγή, καθὼς καὶ διάφοροι χρηματικοὶ φόροι. Συνολικὰ ἀπογράφονται 949 νοικοκυριὰ ποὺ πληρώνουν φόρο 473.080 ἄσπρα⁵.

Μὲ τοὺς ἴδιους φόρους καὶ τὰ αὐτὰ ποσὰ καθὼς καὶ μὲ τὸν ἴδιο ἀριθμητικὰ φορολογούμενο πληθυσμὸ παρυσιάζεται ἡ Σαντορίνη σὲ ἓνα ἀντίγραφο καταστίχου ποὺ χρονολογεῖται τὸ 1731 καὶ τὸ ὁποῖο βρέθηκε στὸ Ἀρχεῖο τῆς Καθολικῆς Ἐπισκοπῆς τοῦ νησιοῦ. Ἡ πηγὴ αὐτὴ δημοσιεύτηκε πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ὅπου ἐξετάστηκε ἡ σχέση ἀνάμεσα στὴν ἔκταση τοῦ καλλιεργούμενου χώρου καὶ στὸ παραγόμενο προϊόν του. Ἡ ἔρευνα εἶχε στηριχθεῖ στοὺς συνολικοὺς ἀριθμοὺς τῆς καταγεγραμμένης ἔκτασης τῶν ἀγροτεμαχίων καὶ ἀμπελώνων τῶν οἰκισμῶν καὶ στὸ φόρο ποὺ βάραινε τὴν παραγωγή τῶν καλλιεργειῶν⁶.

Στὴν παρούσα ἐργασία, ἀνιχνεύοντας τὸν τρόπο ἀπογραφῆς, ὅπως ἀποτυπώνεται στὸ TT 800, θὰ ἐξετάσουμε πρῶτον τὸ καθεστῶς ποὺ διέπει τὴ γαιοκτησίαν τῶν κατοίκων τῆς Σαντορίνης, καὶ κατὰ συνέπεια τὴν ἀναλογία τοῦ φόρου ποὺ τοὺς ἐπιδικάζεται. Δεύτερον θὰ διερευνηθεῖ ἡ κλίμακα τῆς ἔγγραφας ιδιοκτησίας, ἡ ὁποία, σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ, ὑποδεικνύει ἐμμέσως καὶ τὴν εἰσοδηματικὴ στρωματογραφία τοῦ πληθυσμοῦ. Δὲν ξεχνοῦμε βεβαίως ὅτι τὰ εἰσοδήματα τῶν νησιῶν συνδέονται καὶ μὲ μὴ ἀγροτικὸν τύπου δραστηριότητες. Ὡστόσο, πρέπει νὰ λάβουμε ὑπόψη μας ὅτι ἡ ἐνασχόληση μὲ τὴν ἀγροτικὴ παραγωγή ἀποτελεῖ μιὰ οἰκονομικὴ σταθερὰ καὶ στὸ νησιωτικὸ χῶρο, ἡ ὁποία ὀρίζει σὲ ὑψηλὸ βαθμὸ τόσο τὴν αὐτοκατανάλωση ὅσο καὶ τὴ δημιουργία χρηματικῶν ἀποθεμάτων στὸ ἐσωτερικὸ τῶν κοινοτήτων⁷. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, θεωροῦμε ὅτι ἡ κλίμακα τῆς ιδιοκτησίας καὶ ἡ κατανομὴ τοῦ πληθυσμοῦ στὶς

5. Σὲ ἔγγραφο τοῦ 1733, ποὺ συνέταξε ὁ Καγκελλάριος γιὰ λογαριασμὸ τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Δομηνικανίδων τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης καὶ τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Ἱησοιτῶν προκειμένου νὰ βεβαιώσει τὸ ὕψος τοῦ φόρου ποὺ ἔπρεπε νὰ καταβάλουν, ἀναφέρεται μετὰξὺ ἄλλων ὅτι «ἦρθε ὁ ταχριτζής... ν' ἀποκόψει τὰ νησιὰ στοὺς 1669 καὶ ἀπέκοψεν καὶ τὸ νησί ἐτοῦτο τῆς Σαντορίνης καὶ ἔβαλε νὰ πληρώνει τὸν κάθε χρόνον διὰ οὐσούρι τῆς γῆς εἰς χωράφια, ἀμπέλια, βουνά, δεντρί, πρόβατα, κουμέρικι καὶ ἄλλα καθὼς φαίνεται εἰς τὸ τεφτέρι σουρέτι δλα ἄσπρα 473.139» (ΑΚΕ, Ἐκκλησιαστικὸ Τμῆμα, Α' Δικαιοπρακτικὰ ἔγγραφα, φάκ. 2, ὑποφ. 4). Τὸ σύνολο τῶν φόρων στὰ χωριά στὸ κατάστιχο τοῦ 1670 εἶναι 473.080 ἄσπρα. 473.139 ἄσπρα σημειώνονται ὡς συνολικὸ ποσὸ φόρου ποὺ βαρύνει τὸ νησί στὸ suret-i defter-i cedit τὸ 1143 (1731), τὸ ὁποῖο εἶναι πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ καταστίχου τοῦ 1670· βλ. Εὐαγγελία Μπαλτά, «Ἀπὸ τὸ φορολογικὸ τεκμήριο στὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία: Οἱ καλλιέργειες στὴ Σαντορίνη τὸν 18ο αἰ.», *Τὰ Ἱστορικά* 3, τχ. 6 (Δεκέμβριος 1986), σ. 282-314.

6. Ὁ.π.

7. Σπ. Ἀσδραχάς, «Νησιωτικὲς κοινότητες: οἱ φορολογικὲς λειτουργίες (I)», *Τὰ Ἱστορικά* 5, τχ. 8 (Ἰούνιος 1988), σ. 4.

διάφορες βαθμίδες τῆς, συνδυαζόμενη μὲ τὴ φορολογικὴ υποχρέωση, θὰ υποδείξει ἔμμεσα, καὶ στὴν περίπτωση αὐτῇ, τὸ ποσοστὸ τῶν μὴ ἀγροτικοῦ τύπου δραστηριοτήτων αὐτοῦ τοῦ πληθυσμοῦ.

Ι. Ἡ ἀπογραφὴ

Στὰ φορολογικὰ κατὰστιχα τῆς ὀθωμανικῆς διοίκησης, ἐπειδὴ ὁ κατ' ἐξοχὴν φόρος ποὺ βαρύνει τὴν παραγωγὴ, ἡ δεκάτη, ὀρίζεται βάσει τῆς συγκομιδῆς καὶ ὄχι τῆς ἔκτασης τῶν καλλιεργούμενων γαιῶν, δὲν γίνεται καμιά ἀναφορὰ σ' αὐτές. Ὅταν ἀπογράφονται καλλιεργούμενες ἐκτάσεις πρόκειται γιὰ κτήσεις μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ, διότι ὁ χρηματικὸς ἔγγειος φόρος τους, τὸ *cift resmi*, ὀρίζεται ἀπὸ τὸ ἂν καλλιεργοῦν ἓνα, μισὸ ἢ λιγότερο ἀπὸ μισὸ ζευγάρι, ἂν εἶναι ἀκτήμονες ἢ ἂν ἀκόμη ἢ γῆ ποὺ καλλιεργοῦν ἀνήκει σὲ ἄλλους. Ἡ σπέντζα ποὺ βαρύνει ἀποκλειστικὰ τοὺς μὴ μουσουλμανικοὺς πληθυσμοὺς ὀρίζεται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἔκταση τῶν γαιῶν ποὺ καλλιεργοῦν. Ἐξάλλου, σπέντζα, τὸ πάγιο ποσὸ τῶν 25 ἄσπρων ποὺ πληρώνει ὁ χανές, καὶ τὰ 6 ἄσπρα ποὺ πληρώνει τὸ νοικοκυριὸ ποὺ ἔχει ἀρχηγὸ χήρα, υποχρεοῦνται νὰ τὰ καταβάλλουν καὶ οἱ ἀστικοὶ πληθυσμοί⁸. Ὁ διαφορετικὸς λοιπὸν τρόπος υπολογισμοῦ τῶν φόρων αὐτῶν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα στὰ *tahrir defter* νὰ γίνεται ἀναφορὰ σὲ ἐκτάσεις μόνο στὸ βαθμὸ ὅπου αὐτὲς ἀνήκουν σὲ μουσουλμάνους.

Στὴν ἀπογραφὴ τῶν Κυκλάδων ποὺ περιγράψαμε παραπάνω, ἀπογράφονται, ὅπως εἶδαμε, οἱ κτήσεις τῶν κατοίκων, μολονότι δὲν πρόκειται γιὰ μουσουλμάνους. Ἐξαιρετικὰ διαφωτιστικὸ εἶναι ἓνα ἔγγραφο τῆς μονῆς Ταξιαρχῶν τῆς Σερίφου ποὺ ἀναφέρεται στὸν τρόπο καταμέτρησης καὶ ἀπογραφῆς τῶν γαιῶν στὶς Κυκλάδες κατὰ τὸ 1670⁹. Γνωρίζουμε ὅμως καὶ ἄλλες καταστιχώσεις ὅπου καταγράφονται κτήματα χριστιανῶν, ὅσες τουλάχιστον ὑπέπεσαν στὴν ἀντίληψή μας κατὰ τὶς ἔρευνές μας σὲ ὀθωμανικὰ κατὰστιχα ἑλλαδικῶν περιοχῶν ποὺ ἀπὸκτείνονται στὸ *Başbakanlık Arsivi* τῆς Πόλης. Ἐνα τέτοιο κατὰστιχο εἶναι τὸ TT 825 ποὺ ἀφορᾷ τὸν Χάνδακα, τὸ πρῶτο μετὰ τὴν

8. Κλασικὸ παραμένει γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ τὸ ἄρθρο τοῦ H. Inalcik, «Osmanlılar'da raiyyet rüsûmu», *Belleten* XXIII (1959), σ. 575-610. Βλ. ἐπίσης τὸ ἄρθρο τοῦ ἰδίου, «Köy, Köylü ve İmparatorluk», ποὺ συμπεριλαμβάνεται ὡς ἐπίμετρο στὴν ἑλληνικὴ μετάφραση Χ. Ἰνάλτζικ, *Ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία. Ἡ κλασικὴ ἐποχὴ, 1300-1600*, μτφ. Μ. Κοκολάκης, Ἀθήνα 1995, σ. 391-421. Πιὸ πρόσφατες θέσεις τοῦ συγγραφέα διατυπώνονται στὸ τρίτο κεφάλαιο τοῦ ἔργου *An Economic and Social History of the Ottoman Empire 1300-1914*, ἐκδ. H. Inalcik - D. Quataert, Cambridge University Press 1994, σ. 103-143. Πβ. ἐπίσης τὴν ἀνακοίνωση «Cift-Hane System and Peasant Taxation», ποὺ δημοσιεύτηκε στὸν τόμο H. Inalcik, *From Empire to Republic. Essays on Ottoman and Turkish Social History*, Ἰστανμποῦλ 1995, σ. 61-72.

9. Εὐτυχία Λιάτα, *Ἡ Σερίφος κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν (17ος-19ος αἰ.)*, Ἀθήνα 1987, σ. 175.

κατάκτηση του νησιού· συντάχθηκε ανάμεσα στα 1669 και 1674 ('Εγίρας 1080 και 1084)¹⁰. Στόν κανουνναμέ που το συνοδεύει αναφέρεται ότι έγινε κτηματογράφηση των φορολογισίμων γαιών (arazisi tahrir) και ότι οι γαίες αποτελούν «τελείαν ιδιοκτησίαν των κατόχων τους. Δικαιοῦνται νά τίς πουλοῦν, νά τίς ἀγοράζουσιν καί νά τίς διαθέτουν ὅπως θέλουν»¹¹.

Ἀπογραφές τῶν ἀγροτικῶν ἀγαθῶν που βρίσκονται στήν κατοχή χριστιανῶν ἀπαντῶνται καί στα φορολογικά κατάστιχα TT 796, 878, 879, 880, 882, 883, 884, που ἀφοροῦν περιοχές τῆς Πελοποννήσου καί τά ὅποια φέρονται νά συντάχθηκαν τό ἔτος 1715 ('Εγίρας 1128), ἀμέσως δηλαδή μετά τήν ἀνακατάληψή της ἀπό τοὺς Ὁθωμανούς¹². Στόν κανουνναμέ που συνοδεύει τήν ἀπογραφή τοῦ Tapu Kadastro 71 τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἀγκυρας διαβάζουμε ἤδη στό πρῶτο ἄρθρο τά ἐξῆς σχετικά μέ τό γαιοκτητικό καθεστῶς τῆς Πελοποννήσου: «Τό εὐφορο αὐτό βιλᾶετι, ὅπως καί ἡ Ρούμελη, θεωρεῖται δημόσια γῆ (arz-i miri). Γαῖες οἱ ὅποιες τήν ἐποχή τῆς κατάκτησης ἀνῆκαν σέ ραγιάδες, ἐξακολουθοῦν νά βρίσκονται στήν κατοχή τους. Ἡ κυριότητα (rakabe) ὅμως τῶν γαιῶν αὐτῶν δεσμεύτηκε ὑπέρ τοῦ Δημοσίου Ὁθωμανοφυλακίου τῶν μουσουλμάνων»¹³.

Στό κατάστιχο TT 800 δὲν ὑπάρχει κανουνναμές ὁ ὅποιος νά ἀποσαφηνίζει τό γαιοκτητικό καί φορολογικό καθεστῶς τῶν νησιῶν¹⁴. Ὡστόσο ἔμμεσες ἀναφορές στό γαιοκτητικό καθεστῶς τῶν Κυκλάδων περιέχουν οἱ ἀχτανεμέδες

10. Τὸν ἴδιο τρόπο καταγραφῆς ἀπαντοῦμε καί στό μεταγενέστερο κατάστιχο τοῦ Χάνδακα, τὸ Tapu Kadastro 4 ('Εγίρας 1117) τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἀγκυρας, βλ. Molly Greene, *Kandiye 1669-1720: The Formation of a Merchant Class*, Πρίνστον 1993 (διδακτορική διατριβή), σ. 128-129. Ἡ συγγραφέας διαπιστώνει τὴ διαφορετικότητα τῶν δύο καταστίχων σὲ σχέση μέ tahrir ἄλλων περιοχῶν καί τὴν ἀποδίδει στό ὅτι τὰ ἐν λόγω κατάστιχα δὲν εἶναι ἀπογραφές πληθυσμοῦ ἀλλὰ ἀπογραφές ἀπλῶς τῶν ιδιοκτητῶν τοῦ Χάνδακα, κάτι τὸ ὁποῖο δὲν εὐσταθεῖ.

11. Ö. L. Barkan, *XV ve XVIinci asırlarda Osmanlı İmparatorluğunda Zırai Ekonominin Hukukî ve Mali Esasları*, I. Kanunlar, Ἰσταμπούλ 1943, σ. 352 § 4. Ὁ κανουνναμές αὐτός, ἀπὸ ἀντίγραφο που ὑπῆρχε στὰ ἱεροδικαστικά βιβλία τοῦ Ἡρακλείου, μεταφράστηκε ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ν. Σταυρινίδη, «Ἀνέκδοτα ἔγγραφα τῆς Τουρκοκρατίας ἐν Κρήτῃ. Δύο ἔγγραφα τοῦ μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κρήτης φορολογικοῦ συστήματος», *Κρητικά Χρονικά* 1 (1947), σ. 89. Περιλαμβάνεται ἐπίσης στό ἔργο του, *Μεταφράσεις τουρκικῶν ἱστορικῶν ἐγγράφων*, ὁ.π., σ. 307-311.

12. Τὸ κατάστιχο TT 884 χρησιμοποίησε ὁ Ν. Göyünc στὴ μελέτη του γιὰ τὸ Ναύπλιο, ὅπου παρουσίασε τίς συνοικίες τῆς πόλης μέ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σπιτιῶν, καταστημάτων, δημοσίων κτιρίων κλπ., βλ. N. Göyünc, «XVIII. yüzyılda Türk idaresinde Nauplia (Anabolu) ve yapıları», στόν ἀφιερωματικό τόμο *Ismail Hakkı Uzunçarşılı'ya Armağan*, Ἀγκυρα 1976, σ. 461-485.

13. Ö. L. Barkan, ὁ.π., σ. 326 § 1. Γιὰ τὴν ἐλληνικὴ μετάφραση αὐτοῦ τοῦ κανουνναμέ βλ. Εὐαγγελία Μπαλτά, «Οἱ κανουνναμέδες τοῦ Μοριά», *Ἱστορ* 6 (1993), σ. 49 κ.ἐξ.

14. B. J. Slot, *Archipelagus Turbatus*, ὁ.π., σ. 295.

πού εξέδωσαν προηγούμενοι σουλτάνοι. Για παράδειγμα, στον προνομιακό χάρτη που φέρεται να εξέδωσε ο σουλτάνος Ίμπραήμ για τις Κυκλάδες διαβάζουμε: «Από τὰ μούλκια τους τινὰς νὰ μὴ τοὺς εὐγάζη στανικῶς, καὶ τινὰς στανικῶς τους νὰ μὴν τοὺς τὰ πέρνῃ»¹⁵. Στοιχεῖα γιὰ τὸ γαιοκτητικὸ καθεστὼς στὶς Κυκλάδες κατὰ τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας ὑπάρχουν σὲ ἐκθεση τοῦ 1828 πού ἀφορᾷ στὴν Ἄνδρο, ὅπου γράφονται τὰ ἐξῆς: «Ὁλη ἡ γῆ τῆς νήσου μὲ τὰ δένδρα της, ἥτις εἶναι ιδιόκτητος, ἐκτιμήθη πρὸ χρόνων κατὰ τὸ ἔθος, διὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ δεκάτου πρὸς τὴν Ὁθωμανικὴν Πόρταν, διὰ ἄσπρα 82 χιλ. ...»¹⁶.

Συνεπῶς πρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἀπογράφονται τὰ κτήματα τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ συνδέεται ἄμεσα μὲ τὸ γαιοκτητικὸ καθεστὼς πού διέπει αὐτὲς τὶς περιοχές. Καὶ στὶς τρεῖς περιπτώσεις διαπιστώσαμε ὅτι πρόκειται γιὰ καθεστῶτα πλήρους ιδιοκτησίας. Τὸ γεγονός ὅτι τόσο στὶς Κυκλάδες ὅσο καὶ στὴν Κρήτη καὶ Πελοπόννησο οἱ Ὁθωμανοὶ διαδέχονται τοὺς Βενετούς, μᾶς κάνει νὰ διερωτηθοῦμε μήπως τὸ καθεστὼς πλήρους ιδιοκτησίας, πού βλέπουμε νὰ ὑπογραμμίζεται μὲ τὸν α' ἢ β' τρόπο ἀπὸ τοὺς Ὁθωμανούς, δηλώνει τελικὰ τὸν σεβασμὸ πού ἐπέδειξαν στὴν προηγούμενη κατάσταση πραγμάτων γιὰ λόγους κατακτητικῆς πολιτικῆς. Οἱ Ὁθωμανοὶ γιὰ νὰ προσεταιριστοῦν τὸν πληθυσμὸ δὲν υἱοθέτησαν νεωτεριστικὰ σχήματα, ἀλλὰ προσάρμοσαν στὰ μέτρα τοῦ ἱεροῦ νόμου τὴν ὑπάρχουσα τάξη πραγμάτων πού παρελάμβαναν. Ἐδῶ θὰ εἶχε κανεὶς νὰ προσθέσει ὅτι, πέρα ἀπὸ λόγους καθαρὰ πολιτικῆς τακτικῆς, καὶ οἱ ἀνάγκες τῆς δημοσιονομικῆς πολιτικῆς ὑπαγόρευαν αὐτὴ τὴ στάση, νὰ χρησιμοποιηθοῦν δηλαδὴ οἱ δοκιμασμένες μέθοδοι τῆς προηγούμενης κατάστασης. Γιὰ νὰ σταθοῦμε μόνο σὲ ὅ,τι αὐτὸ σημαίνει σὲ ἐπίπεδο τεχνικῆς τῆς ἀπογραφῆς, θὰ θυμηθοῦμε ὅσα ἀναφέρει ὁ H. Inalcik γιὰ τὸν τρόπο ἀπογραφῆς πού ἀκολούθησαν οἱ Ὁθωμανοὶ ὅταν κατέκτησαν τὴν Κύπρο ἀπὸ τοὺς Βενετούς¹⁷. Δηλώνει ὅτι χρησιμοποίησαν βενετικές καταστιχώσεις, κάτι πού καὶ στὴν περίπτωσή τῆς Πελοποννήσου εἶναι ἐμφανέστατο¹⁸.

Ὁ συλλογισμὸς πού ἀναπτύξαμε παραπάνω, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀπογραφή τῆς ἔγγειας ιδιοκτησίας τοῦ πληθυσμοῦ συνδέεται μὲ τὸ γαιοκτητικὸ καθεστὼς πού τὶς διέπει, ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐρμηνεία τοῦ Ebussu'ud Efendi. Γιὰ τὸν περίφημο αὐτὸ σείχουλισλάμη τῆς βασιλείας τοῦ Σουλεϊμάν τοῦ Μεγαλο-

15. Εὐτυχία Λιάτα, ὁ.π., σ. 177.

16. Δ. Ι. Πολέμης, «Περὶ τὰ φορολογικὰ τῆς Ἄνδρου κατὰ τὸ ἔτος 1721», *Πέταλον* 6 (1995), σ. 77.

17. H. Inalcik, *Ottoman Policy and Administration in Cyprus after the Conquest*, Ἀγκυρα 1969, σ. 9.

18. Στὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἐπανελάβουμε μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκδόσεως τοῦ πελοποννησιακοῦ καταστίχου 195A, a.e. 214 τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Σόφιας.

πρεποῦς δημόσια γῆ στοὺς ὀθωμανικοὺς γαιοκτητικοὺς καθεστὼς σημαίνει τὴν κατακτημένη γῆ τῆς ὁποίας τὸ *dominium eminens* ἀνήκει στοὺς κράτος. Διευκρινίζει ὅτι μολονότι ἡ γῆ αὐτὴ μπορεῖ νὰ χαρακτηρίζεται δεκατιζόμενη (*öşri*), στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ γῆ *haraci*, γῆ γιὰ τὴν ὁποία οἱ καλλιεργητὲς πρέπει νὰ πληρώνουν ἔγγειο φόρο. Καὶ συμπληρώνει ὅτι, ἂν οἱ μὴ μουσουλμάνοι καλλιεργητὲς πρὶν ἀπὸ τὴν κατάκτηση καλλιεργοῦσαν τέτοιες γαῖες, ἐπιτρέπεται νὰ συνεχίσουν νὰ τὶς ἐκμεταλλεύονται καὶ ἐπὶ Ὀθωμανῶν, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅμως ὅτι θὰ πληρώνουν ἕναν ἔγγειο φόρο *harac-i mukaseme* τῆς τάξεως τοῦ $1/5$ ἢ $2/3$ ἀνὰ περίπτωση¹⁹.

Στὸν κανονισμὸ τῆς Κρήτης οἱ γαῖες χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸν νομοθέτη *haraci* καὶ οἱ καλλιεργητὲς ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλουν $1/5$ τῆς παραγωγῆς ἀντὶ τοῦ καθιερωμένου δέκατου²⁰. Τὸ πολὺ $1/5$ πληρώνουν καὶ οἱ καλλιεργητὲς στὴν Κύπρο ὅταν τὴν κυριεύουν οἱ Ὀθωμανοὶ ἀπὸ τοὺς Βενετοὺς τὸ 1572²¹. Ἡ ἴδια ἀναλογία φόρων ἐπὶ τῆς παραγωγῆς ἰσχύει καὶ γιὰ τὶς Κυκλάδες. Στὸ κατάστιχο TT 800 κάθε φορὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναγραφή τῶν φόρων στοὺς οἰκισμοὺς τῆς Σαντορίνης ὑπάρχει πάντα ἡ σημείωση *hums-i gallat* (= τὸ πέμπτο τῶν γεννημάτων)· καταγράφεται λοιπὸν ρητὰ ἡ ἀναλογία τῆς ἀπόληψης τῆς δεκάτης, ἡ ὁποία στὴν πραγματικότητα εἶναι *harac-i mukaseme*²².

II. Ἔργεια ἰδιοκτησία

Οἱ καλλιεργούμενες ἐκτάσεις τῆς Σαντορίνης ὅπως ἀπογράφηκαν στὸ TT 800 ἦταν 14.302,5 *dönüm* χωράφια καὶ 5.938 ἀμπέλια²³. Στούς ἀριθμοὺς αὐτοὺς

19. H. Inalcik, «Islamization of Ottoman Laws on Land and Land Taxation», *Festgabe an Josef Matuz: Osmanistik-Turkologie-Diplomatie*, Christa Fragner - Kl. Schwarz (ἐκδ.), Βερολίνο 1992, σ. 100-116. Πβ. καὶ *An Economic and Social History of the Ottoman Empire 1300-1914*, ὁ.π., σ. 113.

20. Ö. L. Barkan, ὁ.π., σ. 351 § 2, Ν. Σταυρινίδης, «Ἀνέκδοτα ἔγγραφα», ὁ.π., σ. 89. Ὁ ὅρος ποὺ χρησιμοποιεῖται στὸν κανονισμὸ εἶναι *harac-i mukaseme min-el-hums*.

21. H. Inalcik, *Ottoman Policy and Administration in Cyprus*, ὁ.π., σ. 12, πίνakas 1.

22. Γιὰ τὸ χράτσι τῆς γῆς στὶς Κυκλάδες βλ. B. J. Slot, *Archipelagus Turbatus*, ὁ.π., σ. 79. Γιὰ τὸν φόρο αὐτὸ ὅπως παρουσιάζεται στὰ κοινοτικά κατάστιχα τῶν νησιῶν βλ. Εὐτυχία Λιάτα, ὁ.π., σ. 104. Πβ. ἐπίσης Σεβαστὴ Λάτση, *Economies et sociétés des îles de la mer Egée pendant l'occupation ottoman. Le cas de Mykonos* (διδακτορικὴ διατριβή, πανεπιστήμιο Paris I - Sorbonne), τ. 2, Παρίσι 1989, σ. 245-256. Γιὰ τὴν ἀναλογία τῆς ἔργειας φορολογίας στὸ νησιωτικὸ χῶρο βλ. Σπ. Ἀσδραχάς, «Νησιωτικὲς κοινότητες: οἱ φορολογικὲς λειτουργίες (I)», ὁ.π., σ. 13.

23. Εὐαγγελία Μπαλτᾶ, «Ἀπὸ τὸ φορολογικὸ τεκμήριο...», ὁ.π., σ. 293, πίνακας 4, ὅπου καταχωρίστηκαν οἱ καλλιεργούμενες ἐκτάσεις καὶ τὰ ἄλλα ἀγροτικὰ ἀγαθὰ τῶν οἰκισμῶν τοῦ νησιοῦ βάσει τῶν στοιχείων ἐνὸς καταστίχου τοῦ ἔτους 1731 ποὺ ἀντιγράφει τὴν ἀπογραφή τοῦ 1670.

πρέπει να προστεθούν και οι εκτάσεις των οκτώ μονών που καταγράφονται στο τέλος του καταστίχου μετά την ολοκλήρωση της απογραφής των οικισμών. Συνολικά οι έξι μονές της Σαντορίνης και τα δυο μετόχια του 'Ιωάννη του Θεολόγου της Πάτμου και της Παναγιᾶς της Χοζοβιώτισσας της 'Αμοργού έχουν στην κατοχή τους 1.413,5 στρέμματα χωράφια και 871,5 ἀμπέλια, για την ἐκμετάλλευση των οποίων πληρώνουν τὸ ποσὸ τῶν 53.220 ἄσπρων κατ' ἀποκοπὴν τὸν χρόνο. Στὴ μοναστικὴ ιδιοκτησία θὰ ἐπανέλθουμε στὴ συνέχεια.

Θὰ ἐξετάσουμε καταρχὴν τὴν περιουσία τῶν κατοίκων τῆς Σαντορίνης. Οἱ ἐγγεγραμμένοι ὡς κάτοικοι τῶν 15 χωριῶν κατατάχθηκαν σὲ 5 κατηγορίες ἀνάλογα μὲ τὴν ἔκταση τῶν χωραφίων καὶ τῶν ἀμπελιῶν πού διέθεταν στὸν τόπο τους²⁴. Δίπλα σημειώθηκε ὁ ἀριθμὸς ὅσων εἶχαν κτήματα καὶ σὲ ἄλλους οἰκισμοὺς τοῦ νησιοῦ²⁵ μὲ τὸ σύνολο τῶν ἐκτάσεών τους (βλ. Πίνακες I, II τοῦ Παραρτήματος).

Ἡ πινακοθέτηση αὐτὴ ἐξαρχῆς ἀπεικονίζει:

1. τὸν κατακερματισμὸ τῆς ιδιοκτησίας, τὸν ὁποῖο βεβαίως καθορίζουν οἱ διαθεσιμότητες τοῦ χώρου στὸν ὁποῖο ὑποτάσσονται καὶ οἱ κληρονομικὲς συνήθειες τῶν κατοίκων, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ προικοσύμφωνα καὶ τὶς διαθήκες πού βρέθηκαν στὸ ΑΚΕ. Εἶναι χαρακτηριστικὸ, καὶ γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι ἡ μικρότερη διάχυση ιδιοκτησίας στὸν χῶρο ἀπαντᾶται στὴν Ἐπανωμερία, χωρὶς ἀπομαχρυσμένο ἀπὸ τὸ κύριο οἰκιστικὸ πλέγμα τοῦ νησιοῦ, στὸ βόρειο ἄκρο τοῦ νησιοῦ, πού ἔχει αὐτάρκεια γαιῶν.
2. τὴν κυριαρχία τοῦ μικροῦ κλήρου καὶ τὴν ἄνιση κατανομὴ τῆς ιδιοκτησίας.

24. Διαχωρίσαμε ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν 949 φορολογικῶν μονάδων τοῦ ΤΤ 800 77 περιπτώσεις κατοίκων οἱ ὁποῖοι δὲν καταγράφονται στὸν τόπο κατοικίας τους, ἀλλὰ σὲ ἄλλους οἰκισμοὺς, ὅπου ἔχουν καὶ τὰ κτήματά τους. Πληρώνουν τοὺς φόρους τους στὸν τόπο καταγωγῆς τους, ὅπως τουλάχιστον φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σπέντζας. Σὲ ὅλους τοὺς οἰκισμοὺς τῆς Σαντορίνης, μὲ ἐξαίρεση τὴ Μεσαρία, σημειώνονται διαφορὲς ἀνάμεσα στὸν ἀριθμὸ τῶν καταγεγραμμένων ὡς κατοίκων τοῦ χωριοῦ καὶ στὸν ἀριθμὸ τῶν hane πού ὀφείλουν νὰ πληρώνουν σπέντζα. Παρατηρήσαμε λοιπὸν ὅτι συνολικὰ σὲ ἐπίπεδο νησιοῦ ἡ διαφορά πού προκύπτει ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν καταγεγραμμένων στὰ χωριά καὶ τῆς σπέντζας τους εἶναι 77, ὅσο δηλαδὴ καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἐν λόγω μὴ ἐγγεγραμμένου πληθυσμοῦ στὸν τόπο του, ὁ ὁποῖος ἐπιπλέον δὲν ἐμφανίζεται οὔτε στὸ κατάστιχο τοῦ κεφαλογάρτσου. Κατὰ τὸν ἔλεγχο πού ἔγινε μὲ βάση τὸν τόπο καταγωγῆς αὐτῶν τῶν μὴ καταγεγραμμένων στὸν τόπο τους, διαπιστώνουμε ὅτι ὅλες τὶς φορὲς δὲν καλύπτονται οἱ διαφορὲς στοὺς ἀριθμοὺς τῆς σπέντζας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ δήλωση τῆς προέλευσής τους ὑπονοεῖ τὴ φορολογικὴ τους ὑπαγωγή (διάβαζε διοικητικὴ ἐξάρτηση τοῦ οἰκισμοῦ τους) καὶ ὄχι ἀνγκαστικὰ προέλευση ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο οἰκισμὸ.

25. Οἱ ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν οἰκισμῶν τοῦ νησιοῦ εἶναι μικρὲς καὶ καλύπτονται πεζῇ. Γιὰ τοὺς περισσότερους οἰκισμοὺς ἡ πεζοπορία ἀπαιτοῦσε χρόνο λιγότερο ἀπὸ ὥρα, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἔκθεση πού συνέταξε ἕνας παπικὸς ἀπεσταλμένος τὸ 1754, βλ. G. Hofmann, ὁ.π., σ. 111· πβ. ἐπίσης Κ. Γ. Ναυπλιώτης, «Ἀρχαία καὶ σημερινὴ Θήρα», στὸν τόμο *Σαντορίνη* (ἐπιμ. Μ. Α. Δανέζης), Ἀθήνα 1939-1940, σ. 104-105.

Χωράφια

Με βάση τον αναλυτικό Πίνακα I του Παραρτήματος επανακατατάχθηκε ο πληθυσμός του νησιού στις κατηγορίες τής έγγειας ιδιοκτησίας που υιοθετήσαμε, σε σχέση όμως τώρα με το σύνολο των χωραφιών του, εντός και εκτός του τόπου κατοικίας του. Ο παρακάτω πίνακας απεικονίζει αυτή την κατανομή.

Κατανομή των καλλιεργητών βάσει τής έκτασης των χωραφιών τους

α/α	Χωριά	(α)	(β)	0 dönüm		1-10 d.		11-20 d.		21-50 d.		+50 d.	
				φ.μ.	%	φ.μ.	%	φ.μ.	%	φ.μ.	%	φ.μ.	%
1	Σκάρος	104	78	26	33	21	27	16	21	22	28	19	24,4
2	Μεροβίγλι	44	23	21	91	19	83	1	4	3	13		
3	Φηροστεφάνι	19	9	10	111	8	89	1	11		0		
4	Καρτεράδος	54	35	19	54	22	63	11	31	1	2,9	1	2,9
5	Κοντοχώρι	37	19	18	95	18	95	1	5		0		
6	Μεσαριά	10	5	5	100	2	40	3	60		0		
7	Βουρβούλος	15	12	3	25	9	75	2	17	1	8,3		
8	Πύργος	124	78	46	59	36	46	16	21	17	22	9	11,5
9	"Αγ. Θωμάς	28	23	5	22	15	65	6	26	2	8,7		
10	Μεσαριά Πύργου	26	16	10	63	12	75	2	13	2	13		
11	Γωνιά	52	43	9	21	28	65	12	28	3	7		
12	Μεγαλοχώρι	35	29	6	21	19	66	6	21	4	14		
13	Έμποριό	110	71	39	55	34	48	11	15	16	23	10	14,1
14	Άκρωτήρι	83	65	18	28	17	26	12	18	28	43	8	12,3
15	Έπανωμερία	131	97	34	35	24	25	20	21	32	33	21	21,6
Σύνολο		872	603	269	45	284	47	120	20	131	22	68	11,3

(α) πληθυσμός (β) κτηματίες

Από τους 872 έγγεγραμμένους στον τόπο κατοικίας τους οι 603 είναι κτηματίες (69%) και οι 269 άκτήμονες (31%), από τους οποίους οι 26 έχουν ένα μικρό κληρο έξω από το χωριό τους²⁶. Ουσιαστικά 603 πρόσωπα είναι ιδιοκτήτες τουλάχιστον 798 άγροτεμαχίων που κατανέμονται στον τόπο κατοικίας τους και σε έναν άλλο οικισμό του νησιού²⁷. Η κατανομή των χωραφιών στους

26. Ο γραφέας σημειώνει 261 οικογένειες ως άκτήμονες (bi-emlâk) στους 15 οικισμούς του νησιού, θεωρώντας προφανώς άκτήμονες όσους δεν έχουν χωράφια στον τόπο κατοικίας τους.

27. Μόνο 26 οικογένειες έχουν χωράφια σε άλλους οικισμούς. 577 έχουν τὰ χωράφια τους στην άγροτική περιφέρεια του τόπου διαμονής τους και 195 οικογένειες τόσο στο χωριό τους όσο και σε άλλους οικισμούς.

κτηματίες αὐτοὺς παρουσιάζεται ὡς ἑξῆς (ἀναλυτικὰ στοιχεῖα δίνονται στοὺς Πίνακες Ια καὶ Ιβ τοῦ Παραρτήματος):

Κατανομή τῶν χωραφιών

Κατηγορίες ιδιοκτησίας	Πληθυσμός		Έκταση		
	(α) %	(β) %	χωριό %	ἐκτός %	σύνολο %
0 στρ.	4		2	2	
-10 »	54	32	11	10	21
-20 »	16	31	11	4	15
-50 »	19	41	26	8	34
+50 »	7	44	25	3	28
Σύνολο	100		73	27	100

(α) Ποσοστὸ ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ

(β) Ποσοστὸ ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ κάθε κατηγορίας ποὺ ἔχει ἐκτάσεις ἐκτὸς τοῦ τόπου διαμονῆς

1. Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν καλλιεργητῶν τοῦ νησιοῦ ἔχει μικρὸ κλῆρο. Ἐτσι ὁ μισὸς πληθυσμὸς (54%) ἔχει στὴν κατοχὴ του μόλις τὸ 21% τῶν ἐκτάσεων τοῦ νησιοῦ, ἐνῶ λίγοι (7%) τὸ 28% τῶν χωραφιών.

2. Στὶς κατηγορίες ὅπου ὁ κλῆρος εἶναι μεγάλος, ὑψηλὸ εἶναι καὶ τὸ ποσοστὸ τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ ἔχει κτήματα καὶ ἐκτὸς τοῦ τόπου κατοικίας του.

3. Κατὰ κανόνα στὰ πολυπληθῆ χωριά ὁ κλῆρος τῶν ντόπιων εἶναι σχετικὰ μεγάλος: Σκάρος (38 στρ.), Ἐπανωμερία (32 στρ.), Ἐμποριὸ (30 στρ.) καὶ Ἀκρωτήρι (28 στρ.)²⁸. Στὸ ἐπίπεδο ὅμως τοῦ συνολικοῦ κλήρου, ὁ Σκάρος ἔχει τὸν μεγαλύτερο κλῆρο χωραφιών κατὰ μέσο ὄρο, γιατί τὸ 67% τοῦ πληθυσμοῦ του ἔχει χωράφια καὶ ἐκτὸς χωριοῦ.

Σὲ ὅλους τοὺς οἰκισμοὺς παρατηρεῖται διάχυση τῆς ιδιοκτησίας τῶν κατοίκων τους σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νησιοῦ, ὅπου ἡ ἡφαιστειογενὴς σποδὸς ἐπέτρεπε ἔστω καὶ τὴν ἐλάχιστη καλλιέργεια σὲ ἓνα ἔδαφος μὲ μηδαμινὲς σχεδὸν διαθεσιμότητες νεροῦ. Παρατηροῦμε ὅτι ὅσοι καλλιεργητὲς ἔχουν κτήματα ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ τους, αὐτὰ βρίσκονται σὲ γειτονικοὺς οἰκισμοὺς. Στὸν Σκάρο, τὴν πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ, ἡ διάχυση τῆς ιδιοκτησίας καλύπτει ὅλους τοὺς οἰκισμοὺς. Οἱ ιδιοκτησίες τῶν Σαντορινιῶν συγκεντρώνονται στὶς λίγες καλ-

28. Ἐξάιρεση ἀποτελεῖ ὁ Πύργος, ὁ ὁποῖος μολονότι εἶναι πολυπληθὲς χωριό, οἱ κάτοικοί του ἔχουν μικρὸ κλῆρο, καθὼς τὰ 2/3 τῶν γαιῶν τους βρίσκονται ἐκτὸς τοῦ χωριοῦ τους.

λιεργήσιμες ἐκτάσεις γύρω ἀπὸ τὴ Μεσαριά, Γωνιά, Μεγαλοχώρι, Ἀκρωτήρι καὶ Ἐμποριό²⁹. Στοὺς κατοίκους τῆς Ἐπανωμερίας, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, παρατηρεῖται ἡ μικρότερη διάχυση στὴν ἔγγεια ἰδιοκτησία τους. Συγχρόνως στὴν ἀγροτικὴ περιφέρεια τοῦ οἰκισμοῦ αὐτοῦ εἶναι μικρὸ τὸ ποσοστὸ τῶν μὴ ντόπιων καλλιεργητῶν.

Ἀκτήμονες σὲ ποσοστὸ ποὺ φτάνει περίπου τὸ 50% ἀπαντῶνται στὰ χωριά Μεροβίγλι, Φηροστεφάνι, Μεσαριά καὶ Μεσαριά Πύργου, ὅπου ἀφενὸς ὑπάρχουν λίγες γαῖες καὶ ἀφετέρου μικρὸ ποσοστὸ πληθυσμοῦ ἔχει κτήματα ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ περιφέρεια τοῦ χωριοῦ του. Στὸ Μεροβίγλι, γιὰ παράδειγμα, δὲν καταγράφονται περιουσίες ξένων (*hâric-ez-defter*) οὔτε ἐκκλησιαστικὰ κτήματα, γεγονός ποὺ μαρτυρεῖ τὴν ἀνεπάρκεια τῶν γαιῶν τοῦ χωριοῦ. Ἐξάλλου αὕτῃ φαίνεται ἀπὸ τὸν μέσο ὅρο τοῦ ντόπιου κλήρου ποὺ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 10 στρέμματα. Μόλις τὸ 10% τοῦ πληθυσμοῦ ἔχει κτήματα ἐκτὸς χωριοῦ, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἔκταση δὲν ξεπερνᾷ τὸ 4% τῶν γαιῶν τοῦ χωριοῦ. Στὸ Φηροστεφάνι τὸ 12% τῶν γαιῶν τοῦ χωριοῦ ἀνήκει στὴν ἐκκλησία. Στὴ Μεσαριά τὸ 92% τῶν γαιῶν τῆς τὸ ἔχουν μὴ ντόπιοι, στὰ κτήματα τῶν ὁποίων λογικὰ θὰ πρέπει νὰ ἀπασχολοῦνταν οἱ πέντε οἰκογένειες ποὺ χαρακτηρίζονται ἀκτήμονες καὶ ἀντιστοιχοῦν στὸν μισὸ πληθυσμό. Ἔτσι μπορεῖ νὰ αἰτιολογηθεῖ τὸ γεγονός ὅτι οἱ οἰκογένειες αὐτὲς τῆς Μεσαριάς, ἐνῶ δὲν ἔχουν οὔτε χωράφια οὔτε ἀμπέλια, πληρώνουν χαράτσι. Στὸ θέμα αὐτὸ ὅμως θὰ ἐπανέλθουμε παρακάτω, ὅταν θὰ ἐξετάσουμε συνολικὰ τὴν ἔγγεια ἰδιοκτησία τῶν κατοίκων τῆς Σαντορίνης καὶ τὴ φοροδοτικὴ τους ἱκανότητα.

Ἀμπέλια

304 Σαντορινιοὶ ἀπὸ τοὺς καταγεγραμμένους στὸ κατάστιχο τοῦ 1670 δὲν ἔχουν ἀμπέλια³⁰. Οἱ ὑπόλοιποι 493 ἐκμεταλλεύονται 631 ἀγροτεμάχια μὲ ἀμπελιές³¹, σκόρπια ἀνάμεσα στὸν τόπο κατοικίας τους καὶ σὲ ἄλλους οἰκισμοὺς τοῦ νη-

29. Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν γαιῶν στὰ χωριά Καρτεράδο, Κοντοχώρι, Μεσαριά, Ἀγ. Θωμᾶ καὶ Γωνιά τὸ κατέχουν οἱ ξένοι καὶ ἡ ἐκκλησία. Οἱ ντόπιοι ἔχουν μικρὸ ποσοστὸ γαιῶν σὲ ἄλλους οἰκισμοὺς (10 ὠς 30%). Ἐξάιρεση ἀποτελοῦν οἱ κάτοικοι τῆς Μεσαριάς. Ἡ πλειονότητῃ τῶν γαιῶν τους βρίσκεται σὲ ἄλλους οἰκισμοὺς (βλ. Διάγραμμα 3).

30. 379 οἰκογένειες δὲν ἔχουν ἀμπέλια στὸν τόπο κατοικίας τους. Ἀπὸ αὐτὲς 75 ἔχουν συνολικὰ 487,5 στρ. σὲ ἄλλους οἰκισμοὺς τοῦ νησιοῦ.

31. Πρόκειται γιὰ κλήματα ριζωμένα βαθειά, τὰ ὁποῖα πλεγμένα σὰν καλάθια προστατεύουν τὰ σταφύλια ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῆς ἄμμου ποὺ παρασέρνουν τὰ μελτέμια τῶν Κυκλάδων, βλ. Σταυρούλα Κουράκου-Δραγώνα, «Οἱ ἀμπελιές. Μιὰ ἱστορικὴ μαρτυρία», στὸν συλλογικὸ τόμο *Ὁ σαντορίνι τῆς Σαντορίνης*, Ἀθήνα 1994, σ. 35. Πβ. ἐπίσης τῆς ἰδίας, «Ἀμπελοκομικὴ τεχνικὴ. Προσαρμογὴ στὸ οἰκολογικὸ περιβάλλον», ὁ.π., σ. 115. Ἡ ἀραιὰ διάταξή τῶν κλημάτων λόγω ἔλλειψης ἐδαφικοῦ ὕδατος ἀπαιτεῖ μεγάλες καλλιεργητικὲς ἐπιφάνειες, βλ. τῆς ἰδίας, «Τὸ κρασί τῆς Σαντορίνης. Μαρτυρίες στὰ κείμενα τῶν ξένων περιηγητῶν», ὁ.π., σ. 45.

σιού· κατανέμονται σε 3 κατηγορίες βάσει τῆς ἑκτασης τῶν ἀμπελιῶν τους:

1. Ὡς 10 στρ.: 322 οἰκογένειες
2. Ὡς 20 στρ.: 122 »
3. πάνω ἀπὸ 20 στρ.: 49 »

Ἡ κατανομή τῶν ἀμπελιῶν στοὺς ἰδιοκτῆτες αὐτοὺς παρουσιάζεται ὡς ἑξῆς (ἀναλυτικὰ στοιχεῖα δίνονται στοὺς Πίνακες Πα καὶ Πβ τοῦ Παραρτήματος):

Κατανομή τῶν ἀμπελουργῶν

Κατηγορίες ιδιοκτησίας	Πληθυσμός		Ἑκταση		
	(α) %	(β) %	χωριό %	ἐκτός %	σύνολο %
0 στρ.	15			9	9
—10 »	67	30	28	13	41
—20 »	13	38	18	7	25
+20 »	5	70	17	8	25
Σύνολο	100		63	37	100

(α) Ποσοστὸ ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ.

(β) Ποσοστὸ ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ κάθε κατηγορίας ποὺ ἔχει ἐκτάσεις ἐκτός τοῦ τόπου διαμονῆς.

1. Τὸ 67% τῶν ἀμπελουργῶν ἔχει μικρὸ κλῆρο, ποὺ φτάνει τὰ 10 στρέμματα. Οὐσιαστικὰ τὸ 82% τοῦ πληθυσμοῦ ἔχει τὸ 50% τῶν ἀμπελώνων. Οἱ λίγιοι, τὸ 5%, ποὺ ἔχουν πάνω ἀπὸ 20 στρέμματα, ἐλέγχουν τὸ 25% τῶν ἀμπελιῶν τῆς Σαντορίνης.

2. Ὅσο μεγαλύτερος ὁ κλῆρος τῶν ἀμπελιῶν τόσο μεγαλύτερο καὶ τὸ ποσοστὸ τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ ἔχει κτήματα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο κατοικίας του. Τὸ 70% τῶν ἐχόντων πάνω ἀπὸ 20 στρέμματα ἀμπέλια στὸν τόπο τους ἔχουν καὶ σὲ κάποιοι ἄλλον οἰκισμὸ τοῦ νησιοῦ.

3. Στὰ χωριὰ Σκάρος, Μεγαλοχώρι, Πύργος, Ἐμποριὸ καὶ Ἐπανωμεριά κατὰ μέσον ὅρο ὑπάρχει ὁ ὑψηλότερος κλῆρος. Στὰ τέσσερα μάλιστα πρῶτα χωριὰ τὸ 70% τῶν ἀμπελουργῶν ἔχουν τὸ 50% τῶν ἀμπελιῶν τους σ' ἄλλους οἰκισμοὺς τοῦ νησιοῦ. Σὲ ἐπίπεδο ντόπιου κλήρου τὸ ἀμπέλι ὑπερτερεῖ στὰ χωριὰ Βουρβοῦλο, Πύργο καὶ Μεσαριὰ Πύργου³².

32. Ἡ εἰκόνα ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1670 ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχει ἀρκετὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὴ σύγχρονη πραγματικότητα, παρὰ τὶς ἀλλαγές ποὺ ἐπῆλθαν στὸ μεταξὺ. Γνωρίζουμε ὅτι τὸ ἀμπέλι στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰ. ἐκτόπισε τὶς ἄλλες καλλιέργειες στὴ Σαντορίνη καὶ φυσικὰ δὲν λησμονοῦμε τὴν εἰσβολὴ τῆς τεχνολογίας στὴν

Καὶ στὴν περίπτωση τῶν ἀμπελιῶν διαπιστώνεται μεγάλη διάχυση ιδιοκτησίας. Μερικὲς φορές ἡ πλειονότητα τῶν ἐκτάσεων τῶν ἀμπελιῶν σὲ ὀρισμένα χωριά, ὅπως γιὰ παρὰδειγμα στὸ Φηροστεφάνι (55%) καὶ τὴ Μεσσαριά (86%), βρίσκονται σὲ ἄλλους οἰκισμούς³³. Ἐπίσης παρατηροῦμε ὅτι σὲ 11 ἀπὸ τοὺς 15 οἰκισμούς τῆς Σαντορίνης κυριαρχεῖ τὸ ἀμπέλι ὡς ιδιοκτησία ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο διαμονῆς τοῦ καλλιεργητῆ (βλ. Διάγραμμα 2). Τοῦτο βεβαίως συνδέεται μὲ τὴν καλλιέργεια τοῦ ἀμπελιοῦ. Ὅπως μᾶς ἐξήγησε ἡ οἰνολόγος Κουράκου-Δραγώνα³⁴, στοὺς αἰῶνες αὐτοὺς τὸ ἀμπέλι ἀπαιτοῦσε ἐργασία μόνον ὀρισμένους μῆνες τὸν χρόνο. Δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμα οἱ ἀσθένειες, οἱ ὁποῖες, συνεπικουρούμενες ἀπὸ καιρικὲς καὶ γενικὰ κλιματολογικὲς συνθῆκες, ἀπαιτοῦν σήμερα τὴ συνεχῆ ἐνασχόληση καὶ παρουσία τοῦ ἀμπελουργοῦ. Συνεπῶς ἦταν ἀπολύτως λογικὸ νὰ προτιμᾶται ἡ ἀμπελοκαλλιέργεια ἀπὸ ὅποιαδήποτε ἄλλη καλλιέργεια, ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ ιδιοκτησία ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο κατοικίας τοῦ καλλιεργητῆ καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτό, πέρα ἀπὸ τὸ ὑψηλότερο εἰσόδημα ποῦ ἀπέδιδε συγκριτικὰ μὲ ἄλλες.

III. Μοναστηριακὲς γαῖες καὶ φόροι³⁵

Στὸ τέλος τῆς ἀπογραφῆς τῆς Σαντορίνης³⁶, ὅπως εἴπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ἀπογράφεται ἡ κτηματικὴ περιουσία καὶ οἱ φόροι ποῦ βαρύνουν τὴν παραγωγή τῶν ὁκτῶ μονῶν τοῦ νησιοῦ. Κάθε μονὴ ἀπογράφεται ὡς ἰδιαίτερη φοροδοτικὴ μονάδα, ὡς νὰ ἐπρόκειτο γιὰ οἰκισμό. Σημειώνονται οἱ ἐκτάσεις τῶν καλλιεργούμενων γαιῶν καὶ ἀμπελιῶν καὶ οἱ φόροι ἐπὶ τῆς παραγωγῆς σὲ φυσικὲς καὶ χρηματικὲς ἀξίες. Ὅταν ὑπάρχουν μοναχοί, ἀπογράφονται μὲ τὰ ὀνόματά τους

ἐντατικοποίηση τῆς ἀμπελοκαλλιέργειας. Ὡστόσο τελικὰ ἡ γεωλογία τοῦ νησιοῦ εἶναι ὁ καθοριστικὸς παράγοντας στὴ συντήρηση τῆς ἀρχέτυπης εἰκόνας. Τηρουμένων λοιπὸν τῶν ἀναλογιῶν, διαπιστώνουμε ὅτι ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν συγκλίσεις, ὅχι βεβαίως ποσοτικοῦ ἀλλὰ σίγουρα ποιοτικοῦ χαρακτήρα, ἀνάμεσα στὰ στοιχεῖα τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 1670 καὶ τὶς ἐπίσημες ἐκτιμήσεις τοῦ Γραφείου Γεωργικῆς Ἀνάπτυξης τῆς Σαντορίνης, βλ. Σταυρούλα Κουράκου-Δραγώνα, «Τὸ οἰνικὸ δυναμικὸ τοῦ σαντορινιοῦ ἀμπελών», *Ὁ σαντορίνη τῆς Σαντορίνης*, ὁ.π., σ. 98. Ἐνδιαφέρον ἐπίσης παρουσιάζει ἡ συγκριση τῶν ἀμπελουργικῶν ἐκτάσεων ὅπως ὀρίζονται στὸ κατάστιχο μὲ τὸν χάρτη ποῦ ἀπεικονίζει σήμερα τὴν ἑκατοστιαία κάλυψη μὲ ἀμπελῶνες τῶν φυσιογραφικῶν μονάδων τῆς νήσου Σαντορίνης (ὁ.π., σ. 96).

33. Πάνω ἀπὸ τὸ 50% τῶν γαιῶν στὰ χωριά Καρτεράδος, Κοντοχώρι, Μεσσαριά, Μεσσαριά Πύργου καὶ Γωνιά ἀνήκει στοὺς ξένους καὶ τὴν ἐκκλησία. Τὸ 10% ὡς 40% τῶν γαιῶν ποῦ ἀνήκουν στοὺς ντόπιους βρίσκεται σὲ ἄλλους οἰκισμούς (βλ. Διάγραμμα 4).

34. Τὴν εὐχαριστοῦμε θερμότατα καὶ ἀπὸ τὴ θέση αὐτή.

35. Μελέτη σχετικὰ μὲ τὴν ἐκμετάλλευση τῆς κτηματικῆς περιουσίας τῶν Ἱησοιτῶν τῆς Νάξου βλ. M. Campagnolo, «La confrérie de la Sainte-Croix et le monastère des Jésuites à Naxos au début du XVIIIe siècle», *Θησαυρίσματα* 23 (1993), σ. 290-377.

36. TT 800, σ. 335-337.

και τὸ ποσὸ τοῦ κεφαλοχάραττος τοῦ πληρώνουν, τὸ ὁποῖο κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μας εἶναι 190 ἄσπρα κατὰ κεφαλὴν.

Ἀπογράφονται δυὸ καθολικὰ μοναστήρια (ifrenç) στὸν Σκάρο: τῶν Ἱησοιτῶν³⁷ καὶ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης τοῦ τάγματος τῶν Δομηνικανίδων³⁸. Ὑπάρχουν ἐπίσης τρεῖς ὁρθόδοξες μονές: ὁ Ἅγιος Νικόλαος, γυναικεῖο μοναστήρι στὸν Σκάρο³⁹, ἡ μονὴ τοῦ Μιχαήλ Ἀρχαγγέλου στὸ Ἀκρωτήρι⁴⁰ καὶ ἡ μονὴ τοῦ Ἰωάννη Θεολόγου στὸ Ἐμποριό. Σημειώνονται ἐπίσης καὶ τρία μετόχια: 1) τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῆς μονῆς τοῦ Ἰωάννη Θεολόγου τῆς Πάτμου⁴¹, 2) τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῆς μονῆς τῆς Παναγίας τῆς Χοροβιώτισσας τῆς Ἀμοργοῦ⁴² καὶ 3) τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης τοῦ ὕρους Σινᾶ στὸ Ἐμποριό⁴³.

37. Fr. Richard, *Relation de ce qui s'est passé de plus remarquable à Saint Irini*, Παρίσι 1657, σ. 1-12, 42-52, 61-63, 87-91, 226-230 κ.ἐξ.· abbé Pègues, *Histoire et phénomène du volcan et des îles volcaniques de Santorini*, Παρίσι 1842, σ. 433-441, 460-466· G. Hofmann, ὁ.π., σ. 27-33· Δ. Δελένδης, *Οἱ Καθολικοὶ τῆς Σαντορίνης*, Ἀθήνα 1949, σ. 120-131 καὶ 201-202. Τέλος βλ. καὶ Κλ. Τσούρκας, «Ἡ ἔκρηξις τοῦ ἡφαιστείου τῆς Σαντορίνης τὸ 1707. Ἡ ἔκθεσις τοῦ Ἱησοιτοῦ ἱεραποστόλου πατρὸς Ταριγινόν», *Κυκλαδικὰ* 1 (1956), σ. 193 καὶ 195.

38. Ἡ μονὴ ἰδρύθηκε τὸ 1595, βλ. G. Hofmann, ὁ.π., σ. 13, 45-48, 91-94. Πβ. Fr. Richard, ὁ.π., σ. 283-292 καὶ abbé Pègues, ὁ.π., σ. 488-489. Τέλος βλ. Ν. Κοκολάκης, «Ἡ ἐν Θήρᾳ ἱερὰ μονὴ τῶν Δομηνικανίδων», στὸν τόμο *Σαντορίνη* (ἐκδ. Μ. Α. Δανέζης), Ἀθήνα 1971, σ. 167-168.

39. Λανθασμένα ἀποδόθηκε ὡς μοναστήρι τῆς Ἀγίας Θεοδοσίας στὴν ἔκδοση τοῦ καταστίχου 1731, βλ. Εὐαγγελία Μπαλτζῆ, ὁ.π., σ. 312. Πρόκειται γιὰ τὴ μονὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Περί τῆς μονῆς αὐτῆς βλ. G. Hofmann, ὁ.π., σ. 21· Fr. Richard, ὁ.π., σ. 300-301· Μ. Γεδεών, *Πατριαρχικοὶ Πίνακες, Εἰδήσεις ἱστορικαὶ βιογραφικαὶ περὶ τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Ἀνδρέα τοῦ Πρωτοκλήτου μέχρι Ἰωακείμ Γ'* τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, 36-1884, Κωνσταντινούπολη 1304 (=1886), σ. 613· Φ. Κουκουλές, «Ἡ ἐν Θήρᾳ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου», *Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν* 6 (1929), σ. 54-79· τέλος Δ. Δεναξῆς, *Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Θήρας, οἱ σεβ. ἐπίσκοποι καὶ παν. μητροπολίται αὐτῆς, 1592-1931*, Πειραιᾶς 1933, σ. 74-75.

40. Δ. Δεναξῆς, *Ἐκκλησιαστικὸς ὁδηγὸς τῶν ἐν Θήρᾳ καὶ Θηρασίᾳ ἱερῶν ναῶν ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων μ.Χ. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Περί συστάσεως τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ Ἐνετοκρατίας*, Ἀθήνα 1927, σ. 26, τοῦ ἰδίου, *Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Θήρας*, ὁ.π., σ. 88.

41. Δ. Δεναξῆς, *Ἐκκλησιαστικὸς ὁδηγός*, ὁ.π., σ. 43. Γιὰ τὸ μετόχι τοῦ Ἀγίου Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου ὑπάρχει πλούσιο ἀρχαικὸ ὕλικό σὲ μικροταινίες στὸ Ἐθνικὸ Ἰδρυμα Ἑρευνῶν, Ἀρχεῖο Μονῆς Ἰωάννη Θεολόγου, φάκ. 57, μικροταινίες 128-145· βλ. Β. Π. Παναγιωτόπουλος, «Ἀρχεῖο Μονῆς Ἰωάννου Θεολόγου Πάτμου (Ταξινομήση καὶ φωτογράφηση)», *Ὁ Ἑρανιστὴς* 3 (1965), σ. 148 καὶ Τ. Ε. Σκλαβενίτης, «Κατάλογος μικροταινωθῆκης. Φωτογραφῆσεις ἐγγράφων, καταστίχων, χειρογράφων, ἐντύπων καὶ προσωπογραφιῶν 1960-1980», *Τετράδια Ἑργασίας* 1, Ἀθήνα 1982, σ. 22.

42. Δ. Δεναξῆς, *Ἐκκλησιαστικὸς ὁδηγός*, ὁ.π., σ. 50, τοῦ ἰδίου, *Ἡ ἱερὰ μητρόπολις Θήρας*, ὁ.π., σ. 83-85.

43. Στὴ βιβλιογραφία ἀναφέρεται μοναστήρι Ἀγίας Αἰκατερίνης τῆς Σιένας, βλ. Fr. Richard, ὁ.π., σ. 295· abbé Pègues, ὁ.π., σ. 488· G. Hofmann, ὁ.π., σ. 72· Δ. Δεναξῆς,

Μοναστηριακές γαῖες καὶ φόρος

Μονές	Χωράφια dönüm	Ἀμπελία dönüm	Φόρος ἀσπρα
Ἱησουιτῶν (Σκάρος)	30,5	31	1.600
Ἀγ. Αἰκατερίνης (Σκάρος)	155,5	74,5	4.800
Ἀγ. Νικολάου (Σκάρος)	44,5	48,5	2.420
Ἀγ. Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου (Ἐμποριὸ)	248,5	150	9.400
Μιχαήλ Ἀρχαγγέλου (Ἀκρωτήρι)	108	6	1.400
Μετόχι Ἀγ. Γεωργίου τῆς μονῆς Θεολόγου	277	366	18.050
Μετόχι Ἀγ. Γεωργίου τῆς μονῆς Παναγιᾶς	383,5	123,5	9.950
Μετόχι Ἀγ. Αἰκατερίνης Σινᾶ (Ἐμποριὸ)	166	72	5.600
Σύνολο	1.413,5	871,5	53.220

Τὰ ἐκκλησιαστικά ἰδρύματα ἔχουν κι αὐτὰ διάσπαρτες τὶς γαῖες τους στὸ νησί. Στὴν ἀπογραφή τῶν γαιῶν συχνὰ ἀπαντῶνται μοναστηριακὰ κτήματα στὶς ἀγροτικές περιφέρειες τῶν οἰκισμῶν⁴⁴. Τὶς περισσότερες φορὲς οἱ καταγραφὲς αὐτὲς συνοδεύονται ἀπὸ τὴ σημείωση *maktu*· διευκρινίζεται, δηλαδή, ὅτι ὁ φόρος τῶν ἐν λόγω κτημάτων δὲν χρεώνεται στὸν συλλογικὸ φόρο τοῦ δεδομένου οἰκισμοῦ ἀλλὰ στὴν οἰκεία μονή, ἡ ὁποία πληρώνει κατ' ἀποκοπὴν φόρο (*maktu*) γιὰ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν γαιῶν της. Γαῖες ποὺ ἀνήκουν σὲ μονὲς ἀπαντῶνται, πέρα ἀπὸ τοὺς οἰκισμοὺς Σκάρο, Ἐμποριὸ καὶ Ἀκρωτήρι, ὅπου βρίσκεται ἡ ἔδρα τῶν περισσότερων, καὶ στὶς ἀγροτικές περιφέρειες τῶν οἰκισμῶν Πύργου, Κοντοχωρίου, Καρτεράδου, Ἀγίου Θωμᾶ (Βόθωνας), Γωνιᾶς καὶ Ἐπανωμερίας (βλ. Διαγράμματα 3 καὶ 4).

Κατέχουν συνολικά, σὲ σχέση μὲ τοὺς κοσμικοὺς, τὸ δέκατο τῆς ἑκτασῆς τῶν χωραφῶν τῶν τελευταίων καὶ τὸ ἑβδομο τῶν ἀμπελιῶν⁴⁵. Οἱ ἐκτάσεις αὐτές, ὅπως γίνεται ἀντιληπτό, δὲν καλλιεργοῦνταν φυσικὰ ἀπὸ τοὺς δυὸ ἢ τρεῖς μοναχοὺς τῆς κάθε μονῆς. Γιὰ τὴν καλλιέργειά τους οἱ μονὲς χρησιμοποιοῦσαν ἐργατικὸ δυναμικὸ ἢ συνήπταν συμβόλαια ἀγροληψίας μὲ καλλιεργητές, ὅπως ἐμμέσως συνάγεται ἀπὸ τὴ μετάφραση ἐνὸς τουρκικοῦ ἐγγράφου μὲ χρονολογία 2 Ἰουνίου 1754, ποὺ ἐκδίδει ὁ Μεχμέτ ἀγᾶς βοεβόδας τοῦ Σκάρου: «Κατὰ τὴ συνήθειαν τῶν ἀπερασμένων βοῦβοντάδων ὅπου ἔπαιρναν διὰ τὰ δοσίματα

⁴⁴ Ἐκκλησιαστικὸς ὁδηγός, ὅ.π., σ. 50 καὶ Ν. Κοκολάκης, ὅ.π., σ. 167. Σὲ ἔγγραφο τοῦ ΑΚΕ καταγράφεται ὡς μετόχι τῆς μονῆς Σινᾶ, βλ. ΑΚΕ, Ἐκκλησιαστικὸ Τμῆμα, Γ' Ἐπισκοπὴ Γωνιᾶς, ὑποφ. 8 (ἔγγραφο 1767, 25 Ἀπριλίου). Βλ. καὶ Δ. Δεναξᾶς, Ἐκκλησιαστικὸς ὁδηγός, ὅ.π., σ. 50.

⁴⁴ Μαζὶ μὲ τὶς μοναστηριακὲς γαῖες ἀπογράφονται καὶ τὰ κτήματα ποὺ ἀνήκουν στὶς ἐκκλησίες τῶν οἰκισμῶν, στὸν καθολικὸ ἐπίσκοπο καὶ στὸν ὀρθόδοξο ἀρχιεπίσκοπο.

⁴⁵ Οἱ μεγαλύτερες ἐκτάσεις ἀνήκουν στὰ μετόχια τῆς μονῆς Θεολόγου τῆς Πάτμου καὶ τῆς Παναγιᾶς τῆς Ἀμοργοῦ.

όλων των υποστατικών... των πατέρων 'Ιησουϊτών... 20 γρόσια⁴⁶ λάβαμε κι εμείς από τον προεστό τους πατέρα Ντελέντα το παρόν εξοφλητικό... και να μπορούν οι κουντουβερνάροι (= εκμισθωτές) και δουλευτές να σοδιάζουν»⁴⁷.

Ο φόρος που πλήρωνε κάθε μοναστήρι ήταν κατ' αποκοπήν (ber vech-i maktu). Στο πάγιο αυτό ποσό συμπεριλαμβάνονταν οι δεκάτες επί της παραγωγής, διάφοροι χρηματικοί φόροι που βάρυναν άλλες παραγωγικές δραστηριότητες των μονών και το κεφαλοχάρατσο. Το ίδιο ποσό φόρου διαπιστώνουμε ότι πλήρωναν και το 1731 αλλά και αργότερα, όπως φαίνεται από τις αποδείξεις εξόφλησης του φόρου που εξέδιδαν οι εκάστοτε βοεβόδες⁴⁸. 'Ωστόσο από έγγραφα που απόκεινται στο 'Αρχείο της Καθολικής 'Αρχιεπισκοπής της Σαντορίνης και αφορούν το μοναστήρι των 'Ιησουϊτών και των Δομηνικανίδων, αποδεικνύεται ότι οι εν λόγω μονές, από μια έποχή και μετά, κατέβαλαν στην κοινότητα του Σκάρου ένα επιπλέον ποσό, πέραν του επιδικαζόμενου «τόν χρόνο της αποκοπής», το 1670. 'Ηδη από το 1733 ή μονή «των Φραγκοπατέρων το μοναστήρι λεγόμενο του 'Ιησου πλερώνει άσπρα 2.571 και το μοναστήρι της 'Αγίας Κατερίνας Σκάρου άσπρα 9.426 δια τα χωράφια τους, άμπέλια τους, δεντρί, πρόβατα και άλλα που έχουνσι έως την σήμερα»⁴⁹.

Το 1748 το μοναστήρι των 'Ιησουϊτών πληρώνει 8 γρόσια επιπλέον, συνολικά δηλαδή καταβάλλει 28 γρόσια στην κοινότητα, επειδή, όπως δηλώνεται στο έγγραφο που φέρει τις υπογραφές των κοινοτικών αρχόντων, «εις τους άπερασμένους χρόνους από τους 1734 έως σήμεραν περισεύουν οι έξοδες του κοινοῦ εις τους χρόνους όπου είναι μακτού το νησί μας. Διά τοῦτο οι αὐθέντες Πατέρες ήθέλησαν και ήδοναν παρὰ πάνω τον κάθε χρόνο όπου ήθελεν εἶστε μακτού γρ. 8, ήγουν γρ. 28». Πλήρωσαν περισσότερο οι 'Ιησουίτες γιατί στο μεταξύ ή περιουσία τους είχε, κατὰ κοινή άποδοχή, αύξηθει και επιπλέον «εις το παρόν ή λεγομένη κοινότης του Σκάρου να εύρίσκεται πολλά βαρεμένη και δέν ποφέρνει να πλερώσει το άνωθεν χρέος». Και το έγγραφο συνεχίζει «αν ἴσως ήθελε πάρουσι άλλα τι περισσότερα υποστατικά... εβγάνοντας τα άνω λε-

46. Δηλαδή 1.600 άσπρα, ὅσα της επιδικάστηκαν κατὰ την άπογραφή του 1670.

47. ΑΚΕ, 'Εκκλησιαστικό Τμήμα, ΣΤ' Τουρκικά, φάκ. 16, ὑποφ. 5.

48. Για τή φορολογία των μονών το 1731 βλ. Εὐαγγελία Μπαλτά, ὁ.π., σ. 312-313. Σέ αποδείξεις καταβολής του φόρου κατὰ τα έτη 1732, 1740, 1742, 1749 και 1754 ή μονή των 'Ιησουϊτών εξακολουθεῖ να πληρώνει 20 γρόσια, βλ. ΑΚΕ, 'Εκκλησιαστικό Τμήμα, ΣΤ' Τουρκικά, φάκ. 16, ὑποφ. 3 και στην ἴδια ένότητα, Α' Δικαιοπρακτικά, φάκ. 2, ὑποφ. 6. Βλ. επίσης άποδείξη πληρωμής φόρου με ήμερομηνία 1 Μαρτίου 1745, όπου ο Σαλίχ άρχάς βοεβόδας Σαντορίνης πιστοποιεῖ ότι έλαβε από τον ήγούμενο της μονής των 'Ιησουϊτών ντόν Μπουά 20 γρόσια ως φόρο όλων των κτημάτων τους στη Σαντορίνη, βλ. Α. Τσελίκας, *Μαρτυρίες από τή Σαντορίνη (1573-1819)*, 'Εκθεση ιστορικῶν εγγράφων, 'Αθήνα 1985, σ. 49, άρ. 46.

49. ΑΚΕ, 'Εκκλησιαστικό Τμήμα, Α' Δικαιοπρακτικά έγγραφα, φάκ. 2, ὑποφ. 4, έγγραφο 1733, 9 'Απριλίου. Βλ. περίληψή του Α. Τσελίκας, ὁ.π., σ. 47, άρ. 40.

γόμενα στρέμματα καὶ δεντρί [στὸ ἔγγραφο καταγράφονται: ἀργὸ 52¹/₂, ἀμπέ-
λι 56, δεντρί 20], ὅσα περισσεύουν νὰ πληρώνουν τὸ κάθε στρέμμα ἀμπέλι 1
γρόσι καὶ τὸ κάθε στρέμμα ἀργὸ μισὸ γρόσι καὶ τὸ κάθε ἕνα δεντρί παρὰ 1...»⁵⁰.
Παρακολουθοῦμε λοιπὸν ὅτι οἱ κοινοτικοὶ ἄρχοντες καὶ στὴν περίπτωση τῶν
μονῶν γνωρίζουν καὶ ἐλέγχουν τὴν εἰσοδηματικὴ κατὰστασή τους καὶ προσαρ-
μίζουν ἀνάλογα καὶ τὴ συμβολὴ ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν στὴ συλλογικὴ φορο-
λογικὴ ὑποχρέωση τῆς κοινότητος ἀπέναντι στὸ 'Οθωμανικὸ Δημόσιο. 'Απέ-
ναντι σ' αὐτὸ ἡ κοινότητα καταβάλλει τὸ πάγιο ποσὸ ποῦ ἀποκόπηκε· τὸ ἐπι-
πλέον ποσὸ ποῦ εἰσπράττει προορίζεται γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση χρεῶν της.

IV. Ἔργεια ἰδιοκτησία καὶ φοροδοτικὴ ἱκανότητα

Εἶπαμε στὴν ἀρχὴ ὅτι ἡ κλίμακα τῆς ἔργειας ἰδιοκτησίας ὑποδεικνύει ὡς ἕνα
βαθμὸ τὴν εἰσοδηματικὴ στρωματογραφία τοῦ πληθυσμοῦ, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια
μποροῦμε νὰ ἐλέγξουμε σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ φορολογικὴ ἀπαίτηση. Γιὰ τὸν
λόγο αὐτὸ συνθέσαμε ἀνὰ οἰκισμὸ τὴ συνολικὴ κτηματικὴ περιουσία τοῦ πλη-
θυσμοῦ. Κρατώντας τίς κατηγορίες στίς ὁποῖες κατανέμονται οἱ κάτοικοι τῶν
χωριῶν βάσει τῆς ἔκτασης τῶν χωραφιῶν τους, προσθέσαμε τοὺς ἰδιοκτῆτες
ἀμπελιῶν μὲ τίς ἐκτάσεις τους (βλ. Πίνακα III τοῦ Παραρτήματος). Ἡ εἰκόνα
εἶναι ἡ ἐξῆς:

1. Τὸ 10% ὅσων καταγράφονται ὡς ἀκτήμονες, γιὰτὶ ἀκριβῶς δὲν ἔχουν
χωράφια, εἶναι κάτοχοι ἀμπελιῶν.

2. Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τοῦ πληθυσμοῦ (67%) ἔχει γαῖες οἱ ὁποῖες
ἀντιστοιχοῦν στὸ 24% καὶ 30% τῶν συνολικῶν χωραφιῶν καὶ ἀμπελιῶν ποῦ
ἔχουν στὴν κατοχὴ τους οἱ λαϊκοί. Ἡ ἔργεια ἰδιοκτησία τους δὲν ξεπερνᾷ τὰ
20 στρέμματα. Ἀντίθετα τὸ 11% τοῦ πληθυσμοῦ, τοῦ ὁποῖου κατὰ μέσο ὄρο
οἱ γαῖες ξεπερνοῦν τὰ 50 στρέμματα, ἐλέγχει περίπου τὸ ἥμισυ (43,7%) τῶν
χωραφιῶν τῆς Σαντορίνης καὶ τὸ 37% τῶν ἀμπελώνων της.

3. Ἡ πλειονότητα (85% ὡς 98,5%) τοῦ πληθυσμοῦ μὲ μεγάλες ἐκτάσεις
χωραφιῶν, συνεπῶς μὲ μεγάλα εἰσοδήματα, ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι συγχρόνως
καὶ ἰδιοκτῆτες ἀμπελώνων.

4. Ἡ ἀμπελοκαλλιέργεια εἶναι παρούσα σὲ ὅλες τίς βαθμίδες ἰδιοκτησίας,
γεγονὸς ποῦ πιστοποιεῖ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸν πρωταγωνιστικὸ ρόλο της στὴν
οἰκονομία τοῦ νησιοῦ⁵¹.

50. ΑΚΕ, Ἐκκλησιαστικὸ Τμῆμα, Α' Δικαιοπρακτικὰ ἔγγραφα, φάκ. 2, ὑποφ. 6, ἔγ-
γραφο 1748, 18 Μαΐου. Τὸ ἴδιο ἔγγραφο μὲ ἡμερομηνία 4 Μαρτίου 1748 στὸ ΑΚΕ, Πο-
λιτειακὸ Τμῆμα, Η' Μαρτυρίες, φάκ. 1, ὑποφ. στ'.

51. Πλούσιες εἶναι οἱ μαρτυρίες γιὰ τὸ ἀμπέλι στὰ δικαιοπρακτικὰ ἔγγραφα τοῦ ΑΚΕ,
βλ. Α. Τσελίκας, *Μαρτυρίες ἀπὸ τὴ Σαντορίνη*, σ. 10, τοῦ ἴδιου, «Τὸ ἀμπέλι στὰ δικαιο-

5. Τέλος, οι πλέον ύψηλές εισοδηματικές τάξεις, αν κρίνει κανείς από τον κλήρο τους σε χωράφια και άμπέλια, συγκεντρώνονται στα χωριά Σκάρος, Πύργος, Έμποριό, Άκρωτήρι και Έπανωμερία, που αποτελούν τα καστέλια, τις πρωτεύουσες των διοικητικών περιφερειών του νησιού.

Ο Πίνακας III, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, υποδεικνύει την εισοδηματική στρωματογραφία του πληθυσμού, καθώς καταγράφει την έγγεια ιδιοκτησία του. Στη συνέχεια θα διερευνήσουμε, έφ' όσον το ντοκουμέντο μας προσφέρεται για τέτοια ανάλυση, τη σχέση έγγειας ιδιοκτησίας και φορολογικής απαίτησης. Με άλλα λόγια θα ελέγξουμε σε σχέση με τη φορολογική ύποχρέωση τα όρια των εισοδημάτων, όπως αναγωγικά καθορίζονται από την έγγεια ιδιοκτησία.

Για να αναχθούμε από την κλίμακα της έγγειας ιδιοκτησίας στην κλίμακα των εισοδημάτων ακολουθήσαμε μια μέθοδο που και άλλοτε εφαρμόσαμε⁵². Με βάση τους φόρους αναπλάσαμε την αξία της παραγωγής σε άσπρα, στηριζόμενοι στη σχέση 1/5. Θεωρήσαμε, δηλαδή, ότι οι καταγεγραμμένοι φόροι του καταστίχου αντιστοιχούν στο πέμπτο της παραγωγής. Για να αποκαταστήσουμε την παραγωγή των χωραφιών, προσθέσαμε τα ποσά των φόρων που βαρύνουν την παραγωγή των σιτηρών (στάρι, κριθάρι, κεχρί, σουσάμι), των όσπριων (φασόλια, φάβα) και του βαμβακιού κάθε οικισμού. Το σύνολό τους το διαιρέσαμε διά του αριθμού των χωραφιών που σημειώνει ο γραφέας ως καλλιεργούμενη έκταση στον δεδομένο οικισμό⁵³. Ο μέσος όρος του λόγου αυτού είναι 9 άσπρα, δηλαδή 9 άσπρα είναι ο επιδικαζόμενος φόρος για την παραγωγή που δίνει ένα στρέμμα γής. Συνεπώς η αξία της μεικτής παραγωγής φτάνει κατά μέσο όρο τα 45 άσπρα. Δεν υπάρχει δυνατότητα, όπως γίνεται αντιληπτό, να γίνουν λεπτομερείς μετρήσεις που θα άφορουσαν την κάθε παραγωγή χωριστά, γιατί στο κατάστιχο καταγράφεται ο συνολικός αριθμός χωραφιών χωρίς να δηλώνεται και η καλλιέργεια. Την ίδια μέθοδο χρησιμοποιήσαμε και για την οίνοπαραγωγή⁵⁴. Η παραγωγή ενός στρέμματος άμπελιού φορολογείται 40 άσπρα· συνεπώς η αξία του παραγόμενου οίνου φτάνει τα 200 άσπρα

πρακτικά έγγραφα της Σαντορίνης του 16ου και 17ου αι., *Ιστορία του Έλληνικού κράτους*, Αθήνα 1992, σ. 84-90. Ανάλυση για τις αγοραπωλησίες άμπελιών στη διάρκεια του 17ου και 18ου αι. βλ. Μαρία Σπηλιωτοπούλου, *A Santorin aux XVIIe-XVIIIe siècle: Marché de biens immeubles*, (DEA, Paris-Sorbonne I), Παρίσι 1991· επίσης βλ. το άρθρο της ίδιας, «Στη Σαντορίνη...», *ό.π.*, σ. 243-274. Για αναφορές του κρασιού της Σαντορίνης σε περιηγητικά κείμενα βλ. Σταυρούλα Κουράκου-Δραγώνα, «Το κρασί της Σαντορίνης», *ό.π.*, σ. 39-65. Για το κρασί του νησιού τον 19ο αι. βλ. Χριστίνα Άγριαντώνη, «Το κρασί στην οικονομία της Σαντορίνης τον 19ο αι.», *ό.π.*, σ. 67-74.

52. Για λεπτομέρειες βλ. Εύαγγελία Μπαλτζά, *ό.π.*, σ. 294-298.

53. *Ο.π.*, σ. 295, πίνακας 6.

54. *Ο.π.*, σ. 297.

τὸ στρέμμα, ἂν ἰσχύει καὶ ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴν περίπτωση τῶν δημητριακῶν, ἡ σχέση $1/5$ ἀνάμεσα σὲ παραγωγή καὶ φόρο.

Μὲ αὐτὴν τὴ θεωρητικὴ κατασκευὴ ὡς ἐργαλεῖο ἀναχθήκαμε στὴν καθαρὴ ἀξία τῶν γεννημάτων καὶ τοῦ κρασιοῦ ποὺ παρήγαν οἱ καλλιεργητὲς στὸ TT 800, ἀφοῦ ἀφαιρέσαμε στὸ μεταξὺ τὴν ἀνάλογη (ἐδῶ *harac-i mukaseme*) τῆς κάθε καλλιέργειας. Ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν δύο αὐτῶν εἰσοδηματικῶν πηγῶν ἀφαιρέσαμε ἐπίσης τὸ ποσὸ τῆς σπέντζας, τὸ κλάσμα τῶν φόρων ποὺ πληττουν ἄλλες μὴ ἀμέσως παραγωγικὲς δραστηριότητες τῶν κατοίκων⁵⁵, μιὰ σειρὰ δοσιματῶν⁵⁶ καὶ τέλος τὴ μερίδα ἀπὸ τὸν φόρο τοῦ τελωνείου (4.000 ἄσπρα) καὶ ἕνα σύνολο δοσιμάτων (8.000 ἄσπρα) ποὺ κατ' ἀποκοπὴν πληρώνει ὁλόκληρο τὸ νησί⁵⁷.

Ἐπομένως μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ ἀποκαταστήσαμε σὲ θεωρητικὸ τουλάχιστον ἐπίπεδο τὰ εἰσοδήματα τῶν ἐγγεγραμμένων κατοίκων στοὺς 15 οἰκισμοὺς τῆς Σαντορίνης. Στὸν πίνακα ποὺ ἀκολουθεῖ δίπλα στὸν πληθυσμὸ κάθε οἰκισμοῦ (στήλη Α), καταχωρίστηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν φορολογικῶν μονάδων ποὺ ἔχουν μηδαμινὴ φοροδοτικὴ ἱκανότητα (29,8% ἐπὶ τοῦ συνόλου, στήλη Β) καὶ στὴν τρίτη στήλη ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν (21,3%) ποὺ καλύπτουν στοιχειωδῶς τὴν πληρωμὴ τῆς δεκάτης καὶ μιὰ σειρὰ χρηματικῶν φόρων συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς σπέντζας.

Τὸ γεγονός ὅτι οἱ 260 οἰκογένειες ἀκτημόνων καταγράφονται στὸ φορολογικὸ κατάστιχο TT 800, οἱ ὁποῖες «κανονικά»⁵⁸ δὲν θὰ ἔπρεπε, ἐφόσον δὲν εἶχαν εἰσοδήματα, σημαίνει ὅτι γιὰ τὴν κοινότητα, ἡ ὁποία κατανέμει τὸν φόρο στὰ μέλη της, ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς ἔχει ἄλλου τύπου εἰσοδηματικὲς πηγὲς ἱκανὲς νὰ καλύψουν τὴ φορολογικὴ του ὑποχρέωση. Τὰ εἰσοδήματά τους βεβαίως δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευση προσωπικῶν γαιῶν, ἀλλὰ πιθανότατα ἀπὸ τὴν ἐργασία τους σὲ κτήματα ἄλλων, σὲ μοναστηριακὲς γαῖες, ἢ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐνασχόλησή τους μὲ τὸ ἐμπόριο καὶ τὴ ναυσιπλοΐα. Τὰ εἰσοδήματα αὐτὰ ἦταν γνωστὰ στὴν κοινότητα, τῆς ὁποίας ὁ ρόλος στὴν κάθετη δια-

55. Πρόκειται γιὰ μιὰ σειρὰ χρηματικῶν φόρων γιὰ τὰ δέντρα, τοὺς κήπους, μελίσσια, τὴν κτηνοτροφία καὶ τοὺς μύλους (β.π., σ. 289-290).

56. Στὸ κατάστιχο καταγράφονται τρεῖς φόροι τῆς κατηγορίας *bad-i hava*: φόρος γάμου (*resm-i arus*), φόρος γιὰ τὰ ποσὰ τῶν ἀποζημιώσεων ποὺ εἰσπράττει ἡ κοινότητα σὲ περιπτώσεις ποὺ τὰ ζῶα ἐνὸς μέλους της καταστρέφουν τίς καλλιέργειες κάποιου ἄλλου (*resm-i destbani*) καὶ φόρος ἐπὶ τῶν μεταβιβάσεων κτηματικῆς περιουσίας (*resm-i tapu*). Διευκρινίσεις γιὰ τοὺς φόρους αὐτοὺς δίδονται β.π., σ. 291.

57. TT 800, σ. 335. Οἱ ἴδιοι φόροι μὲ τὰ αὐτὰ ποσὰ σημειώνονται καὶ στὸ κατάστιχο τοῦ 1731 (β.π., σ. 311).

58. Μὲ τὰ εἰσαγωγικὰ στὴ λέξη κανονικά ὑπαινισσόμαστε τὴ λογικὴ τῆς ὀθωμανικῆς καταστίχωσης, τὴν ὁποία παρακολουθοῦμε στὴν πράξη νὰ καταστρατηγεῖται. Ἡ λογικὴ αὐτὴ θεωρητικὰ ἐπέτασσε τὴν ἀντιστοιχία στὴ σχέση ἐγγείας ιδιοκτησίας καὶ φορολογίας.

Φοροδοτικὴ ἱκανότητα τοῦ πληθυσμοῦ μὲ βάση τὴν ἔγγρεια ιδιοκτησία

Χωριὰ	A	B	Γ
Σκάρως	104	20	10
Μεροβίγλι	44	22	14
Φηροστεφάνι	19	10	3
Καρτεράδος	54	18	16
Κοντοχώρι	37	14	12
Μεσαριά	10	4	3
Βουρβοῦλος	15	4	8
Πύργος	124	45	20
Ἁγ. Θωμᾶς	26	10	5
Μεσαριά Πύργου	28	4	6
Γωνιὰ	52	11	13
Μεγαλοχώρι	110	40	25
Ἐμποριὸ	35	5	18
Ἀκρωτήρι	83	18	13
Ἐπανωμερία	131	35	20
Σύνολο	872	260	186

νομὴ τοῦ φόρου προϋπόθετε τὴ γνώση τῆς περιουσιακῆς κατάστασης τῶν μελῶν τῆς. Συνεπῶς γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἐγγράφονται οἱ 260 οἰκογένειες ὡς φορολογούμενοι στὸ TT 800, διότι ἔχουν εἰσοδηματικές πηγὲς ἱκανὲς νὰ καλύψουν τὴ φορολογικὴ τους ὑποχρέωση ἀπέναντι στὸν συλλογικὸ φόρο, ποὺ ἡ κοινότητα ἀναλαμβάνει νὰ καταβάλλει στὸ Ὁθωμανικὸ Δημόσιο.

Στὴ συγκεκριμένη κατηγορία τῶν ἀκτημόνων, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς εἶναι πιὸ εὐκόλα ἀνιχνεύσιμη ἀπὸ ἄλλες, ἡ ὑπαρξὴ αὐτῶν τῶν εἰσοδημάτων ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὴ μαρτυρία τοῦ καταστίχου Maliyeden Müdevver 4856, ὅπου συγχρόνως προσδιορίζεται καὶ τὸ plafond τῶν εἰσοδημάτων τους. Πρόκειται γιὰ κατὰστίχο τῆς ἴδιας χρονιᾶς στὸ ὁποῖο σημειώνονται ἀνὰ χωριὸ ὀνομαστικὰ οἱ κάτοικοι μὲ τὴν κατηγορία τοῦ χαρακτοῦ ποὺ πληρώνουν ('ala, evsat, edna). Διαπιστώνουμε ἀπὸ τὴν πηγὴ αὕτῃ ὅτι 174 ἀπὸ τοὺς 260 ποὺ καταγράφονται ὡς ἀκτήμονες στὸ TT 800 πληρώνουν κεφαλικὸ φόρο τρίτης τάξεως· σημειώνονται δηλαδὴ ὡς edna. Τοῦτο συνεπάγεται ὅτι τὸ 67% τῶν ἀκτημόνων ἔχει τὴ δυνατότητα ὅχι μόνον νὰ καλύψει τὸ μερίδιό του στὴν πληρωμὴ τοῦ συλλογικοῦ φόρου ἐπὶ τῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς, τὰ δοσίματα, προσωπικὸ φόρο κλπ., ἀλλὰ ἐπιπλέον εἶναι σὲ θέση νὰ καλύψει καὶ τὸν κεφαλικὸ του φόρο. Τὸ ποσὸ τοῦ ἐπιδικαζόμενου κεφαλικοῦ φόρου —ἀναφέραμε ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως πληρώνουν τρίτης κατηγορίας χαράτζι— περιγράφει καὶ τὴν εἰσοδηματικὴ τους κλίμακα. Εἶναι αὐτὸ ποὺ παραπάνω χαρακτηρίστηκε μὲ τὸν ὅρο plafond.

Ἀναφέραμε ὅτι ἡ φοροδοτικὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀκτημόνων τοῦ καταστί-

χου είναι πιὸ εύκολα ἀνιχνεύσιμη ἀπὸ ἄλλες εἰσοδηματικές κατηγορίες τοῦ πληθυσμοῦ. Τοῦτο εἶναι ἀδιαμφισβήτητο διότι ἡ παντελής ἔλλειψη ἔγγειας ἰδιοκτησίας κάνει τὴν περίπτωσή τους εύκολα ἀναγνώσιμη. Τὸ παράδειγμα τῶν ἀκτημόνων ὑποδεικνύει ὅτι παράλληλες μὲ τὴν ἔγγεια ἰδιοκτησία εἰσοδηματικές πηγές θὰ πρέπει νὰ ὑπῆρχαν, καὶ μάλιστα σὲ μεγαλύτερη κλίμακα, καὶ στὰ ἄλλα στρώματα τοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ σύγκριση τῶν δύο φορολογικῶν καταστίχων τῆς Σαντορίνης τοῦ TT 800 καὶ τοῦ MM 4856 ἐμπειρικά τὸ ἀπέδειξε. Συγκρίνοντας τὴ φοροδοτικὴ συμπεριφορὰ τοῦ πληθυσμοῦ ἀπέναντι στὴν ἐξυπηρέτηση τῆς φορολογικῆς ἀπαίτησης, διαπιστώσαμε ὅτι φορολογούμενοι ποὺ δὲν ἔγγράφονται στὸ TT 800 ἢ ἐγγραφόμενοι δηλώνονταν μὲ μικρὴ ἔγγεια ἰδιοκτησία, πλήρωναν πρώτης κατηγορίας χαράτσι ('ala) βάσει τοῦ καταστίχου τοῦ κεφαλοχάρατσου (MM 4856), δηλαδή εἶχαν ὑψηλὸ σχετικὰ περιουσιακὸ status⁵⁹. Τοῦτο μεταξὺ ἄλλων μαρτυρεῖ καὶ τὶς ἄλλου τύπου οἰκονομικὲς τους δραστηριότητες, ποὺ δὲν συνδέονταν ἀναγκαστικά μὲ ἀγροτικὲς ἐκμεταλλεύσεις⁶⁰. Τέτοιες περιπτώσεις φορολογουμένων διαφεύγουν ἀπὸ τὶς ὀθωμανικὲς φορολογικὲς ἀπογραφές, τῶν ὁποίων ἡ δομὴ ἀντανακλᾶ τὴ λογικὴ τοῦ οἰκονομικοῦ μοντέλου τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας⁶¹. Τὸ μοντέλο, τὸ ὁποῖο γενικὰ ἐφαρμόστηκε, βασίζεται στὴν ἰδιοποίηση τοῦ ἀγροτικοῦ πλεονάσματος. Συνεπῶς, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθεῖ ἡ συνολικὴ φορολογικὴ ὑποχρέωση, ἡ ὁποία, ὅπως τονίσαμε παραπάνω, ἦταν βασισμένη κατὰ κανόνα στὸ πρότυπο τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, ἔπρεπε ἡ ἴδια ἢ κοινότητα νὰ προβαίνει στὴν ἀνακατανομὴ τοῦ ἐπιδιαιζόμενου φόρου ἀνάλογα μὲ τὴ φοροδοτικὴ ἱκανότητα τῶν κατοίκων. Ἡ ἱκανότητα αὕτη δὲν προσδιοριζόταν πάντα μόνο ἀπὸ τὰ ἀγροτικὰ εἰσοδήματα, ἀλλὰ συχνὰ καὶ ἀπὸ κάποιες ἄλλες δραστηριότητες.

59. Εὐαγγελία Μπαλτζά, «Le rôle de l'institution communautaire dans la répartition verticale de l'impôt: L'exemple de Santorin au XVIIIe siècle», στὸν ἀφιερωματικὸ τόμο γιὰ τὸν H. Inalcik (ὑπὸ ἔκδοση).

60. Οἱ διαθῆκες, τὰ προικοσύμφωνα στὸ ΑΚΕ μαρτυροῦν τὴν παράλληλὴ ἐνασχόληση τοῦ πληθυσμοῦ μὲ τὴ ναυσιπλοΐα, τὸ ἐμπόριο τοῦ κρασιοῦ, τὸν δανεισμὸ κλπ.

61. Ὁ Σπ. Ἀσδραχᾶς ἀναφερόμενος στὴν ἀποδεικτικὴ ἀξία τῶν ὀθωμανικῶν καταστίχων ἐπιγραμματικὰ διευκρίνωσε τὰ ὅρια καὶ τὶς δυνατότητές τους ὡς ἑξῆς: «ἀπὸ μόνῃ τῆς ἢ ἐπίσημης φορολογικῆς ἀπαίτησης δὲν ἐπαρκεῖ οὔτε γιὰ νὰ δείξει τὴν πραγματικὴ ἐπίπτωσή της στὰ εἰσοδήματα οὔτε γιὰ νὰ δείξει τὴν πραγματικὴ φοροδοτικὴ ἱκανότητα τοῦ πληθυσμοῦ: ἀποτελεῖ μὴ minimum ἔνδειξη ἱκανῆς νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὴν κατασκευὴ ἐνὸς μοντέλου τῆς οἰκονομίας στὴν ὁποία ἀναφέρεται καὶ τὴν ὁποία ἀντανακλᾷ» (Σπ. Ἀσδραχᾶς, «Νησιωτικὲς κοινότητες: οἱ φορολογικὲς λειτουργίες, (II)», *Τὰ Ἱστορικά* 5, τχ. 9 (Δεκέμβριος 1988), σ. 233).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ Ι

Κατανομή των χωρικών στις φορολογικές μονάδες

α/α	Χωριά	0 dönüm						1-10 dönüm						11-20 dönüm					
		Α			Β			Α			Β			Α			Β		
		α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ
1	Σκάρος	0	26	160	4	40	147,5	32	4	393	15	26,2	30,8	223	15	14,8	130	8	16
2	Μερόβιζλι	0	21				71,5	19	3,8	4,2	1	1,2	5	10,5	1	10,5	0	0	11
3	Φηροστεφάνι	0	10	14	2	7	33,2	6	5,5				5,5	14,5	1	14,5	0	0	15
4	Καρτεράδος	0	19	1,5	1	1,5	127	29	4,4	84,5	12	7	11,4	49	4	12,3	12	2	5,8
5	Κοντοχώρι	0	18				63	18	3,5	11	4	2,8	6,2	19	1	19			19
6	Μεσαριά	0	5	2,5	1	2,5	19	4	4,8	29,5	4	7,4	12,1						
7	Βουρβούλος	0	3				42,5	10	4,2	12,5	1	12,5	16,8	27	2	13,5			14
8	Πύργος	0	46	57,3	9	6,4	209	45	4,6	487	22	22,1	26,8	221	16	13,8	244	10	24
9	Άγ. Θωμάς	0	5	11,5	1	12	66,7	16	4,2	23	5	4,6	8,8	70	5	14	23	3	7,5
10	Μεσαριά Πύργου	0	10	19	5	3,8	33,5	10	3,4	54,5	6	9,1	12,4	16,5	1	16,5	0	0	77
11	Γωνιά	0	9	2	1	2	130	31	4,2	33,5	8	4,2	8,4	121	8	15,1	1	1	16
12	Μεγαλοχώρι	0	6				113,5	24	4,7	60	9	6,7	11,4	38	3	12,7	83	2	41
13	Εμπυριό	0	39				481	38	4,8	34,8	9	3,9	8,6	104	7	14,9	7	2	3,5
14	Ακρωτήρι	0	18	11	2	5,5	98,5	17	5,8	6	2	3	8,8	176	12	14,6	14	2	7
15	Επανωμερίτζ	0	34				131	24	5,5				5,5	323	21	15,4	5	1	5
Σύνολο		0	269	278,8	26	11	1466,9	323	4,5	1230,5	98	12,6	17,1	1412,5	97	14,5	519	31	17

(συνεχίζεται)

ΠΙΝΑΚΑΣ Ι (συνέχεια)

α/α	Χωριά	21-50 dönüm						+ 50 dönüm						Σύνολο						Γενικό σύνολο									
		Α			Β			Α			Β			Α			Β												
		α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ										
1	Σκάρος	616	21	29	457	17	27	56						565	6	94	253	6	42	136,2	1550,6	74	35,7	1392	50	30,3	2943	78	33
2	Μεροβίγλι	80,8	3	27	5	1	5	32						162,8	23	10,3	6,2	2			162,8	23	10,3	6,2	2	1,2	169	23	5,5
3	Φηροστεφάνι													47,7	7	5	14	2			47,7	7	5	14	2	1,4	61,8	9	3,2
4	Καρτεράδος													201	34	10,4	97,5	15	2,9		201	34	10,4	97,5	15	2,9	299	35	6,6
5	Κοντοχώρι	25	1	25				25						82	19	5,6	11	4	0,6		82	19	5,6	11	4	0,6	93	19	3,4
6	Μεσαριά													19	4	1,2	32	5	2		19	4	1,2	32	5	2	51	5	1,6
7	Βουρβούλος													69,5	12	4,4	12,5	1	2,5		69,5	12	4,4	12,5	1	2,5	82	12	3,5
8	Πύργος	244	8	31	329	8	41	72						674	69	12,2	1117	49	18,8		674	69	12,2	1117	49	18,8	1791	78	15,5
9	Άγ. Θωμάς	24	1	24	3	1	3	27						160,8	22	10,5	60	10	5,3		160,8	22	10,5	60	10	5,3	221	23	7,9
10	Μεσαριά Πύργου													50	11	5	73,5	11	2,6		50	11	5	73,5	11	2,6	124	16	3,8
11	Γωνιά	73,5	3	25	2	1	2	27						324,5	42	11	38,5	11	1,8		324,5	42	11	38,5	11	1,8	363	43	6,4
12	Μεγαλοχώρι	53,5	2	27	22	2	11	38						205	29	11	165	13	11,8		205	29	11	165	13	11,8	370	29	11,4
13	Έμποριό	517	17	30	71	7	10	41						625	9	69	53,5	6	9	78,3	625	9	69	53,5	6	9	166	24	5,3
14	Άκρωτήρι	800	27	30	50	7	7,1	37						426	7	61	12	3	4	64,9	426	7	61	12	3	4	1500	63	27,7
15	Επανωμέριτζα	968	31	31	21	3	7	38						1625	21	77	42,5	4	11	88	3046	97	32,3	68,5	8	4,5	3115	97	18,4
Σύνολο		3401,8	114	30	960	47	20	50						3241	43	75	361	19	19	94,3	9519,4	577	31,1	3346,7	221	15,9	12869	603	23,5

Α: Οι έκτασεις που διαθέτει ο πληθυσμός του χωριού στον τόπο διαμονής του

Β: Οι έκτασεις ένδς τμήματος του πληθυσμού σε άλλους οικισμούς

α: έκταση σε dönüm β: άριθμός φ.μ. γ: μ.δ. έκταση δ: άθροισμα τών μ.δ.

ΠΙΝΑΚΑΣ Ια

Κατανομή τοῦ πληθυσμοῦ με̐ χρητήριου τὴν ἔκταση τῶν χωραφῶν στὸν τόπο κατοικίας του

α/α	Χωριά	Πληθυσμός			0 d.			1-10 d.			11-20 d.			21-50 d.			+50 d.					
		A	B	%	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	δ		
1	Σαράφας	104	78	75	4	5	32	41	15	47	15	19,2	8	53	21	27	17	81	6	7,7	6	100
2	Μερόβιγλι	44	23	52			18	78,3	1	5,6	1	4,4	0	0	3	13	1	33		0		
3	Φηροστεφάνι	19	9	47	2	22	6	66,7			1	11,1	0	0		0				0		
4	Καρτεράδος	54	35	65	1	3	29	82,9	12	41	4	11,4	2	50	1	2,9	0	0		0		
5	Κοντοχώρι	37	19	51			18	94,7	4	22	1	5,3	0			0				0		
6	Μεσαριά	10	5	50	1	20	4	80	4	100						0				0		
7	Βουρεβύλλας	15	12	80			9	75	1	11	2	16,7		0		0				0		
8	Πύργος	124	78	63	9	12	45	57,7	22	49	16	20,5	10	63	8	10	8	100		0		
9	Ἱ.Αγ. Θωμάς	28	23	82	1	4	16	69,6	5	31	5	21,7	3	60	1	4,3	1	100		0		
10	Μεσαριά Πύργου	26	16	62	5	31	10	62,5	6	60	1	6,2	0	0		0				0		
11	Γωνιά	52	43	83	1	2	31	72,1	8	26	8	18,6	1	13	3	7	1	33		0		
12	Μεγαλοχώρι	35	29	83			24	82,8	9	38	3	10,3	2	67	2	6,9	2	100		0		
13	Ἐμποριό	110	71	65			38	53,5	9	24	7	9,9	2	29	17	24	7	41	9	13	6	67
14	Ἀκρωτήρι	83	65	78	2	3	17	26,2	2	12	12	18,5	2	17	27	42	7	26	7	11	3	43
15	Ἐπανομερία	131	97	74	0	0	24	24,7	0	0	21	21,6	1	5	31	32	3	9,7	21	22	4	19
	Σύνολο	872	603	69	26	4	321	53,2	98	31	97	16,1	31	32	114	19	47	41	43	7,1	19	44

A: κάτοικοι B: κτηματίες

α: ἀριθμὸς φορολογικῶν μονάδων ποὺ ἔχουν χωράφια στὸν τόπο διαμονῆς τους

β: % ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν κτηματιῶν

γ: ἀριθμὸς φορολογικῶν μονάδων ποὺ ἔχουν χωράφια σ' ἄλλους οἰκισμοὺς

δ: % σὲ σχέση με̐ τὸν πληθυσμὸ στὸν ὁποῖο ἀνήκουν βάσει τῆς κτηματικῆς τους περιουσίας

ΠΙΝΑΚΑΣ Ιβ

Κατανομή τών χωραφιών στις πέντε κατηγορίες ιδιοκτητών

α/α	Χωριά	Χωράφια	0 d.		1-10 d.				11-20 d.					
			γ	δ	α	β	γ	δ	ε	α	β	γ	δ	ε
1	Σκάρος	2942,4	160,3	5,4	147,5	5	393	13,4	266,4	222,6	7,6	129,5	4,4	58,2
2	Μεροβιγλί	169			71,5	42	4,2	0,7	1,7	10,5	6,2			
3	Φηροστεφάνι	61,8	14	22,7	33,2	54				14,5	23,5			
4	Καρτεράδος	298,5	1,5	0,5	127	43	84,5	28,3	66,5	49	16,4	11,5	3,8	23,5
5	Κοντοχώρι	93			63	68	11	11,8	17,5	19	20,4			
6	Μεσαριά	51	2,5	4,9	19	37	29,5	57,8	155,3					
7	Βουρβούλος	82			42,5	52	12,5	15,2	29,4	27	32,9			
8	Πύργος	1790,2	57,2	3,2	209	12	487	27,2	233	221	12,3	243,5	13,6	110,2
9	“Αγ. Θωμάς	220,8	11,5	5,2	66,8	30	23	10,4	34,5	70	31,7	22,5	10,2	32,1
10	Μεσαριά Πύργου	123,5	19	15,4	33,5	27	54,5	44,1	162,7	16,5	13,4			
11	Γωνιά	363	2	0,6	130	36	33,5	9,2	25,8	121	33,3	1	0,3	0,8
12	Μεγαλοχώρι	369,2			113,5	31	60	16,2	52,9	38	10,3	82,5	22,3	217,1
13	Έμπουριό	1592			181	11	34,8	2,2	19,2	104	6,5	7	0,4	6,7
14	Άφρωτήρι	1592,5	11	0,7	98,5	6,2	6	0,4	6,1	175,5	11	14	0,9	8
15	Έπανωμεριά	3113,5			131	4,2				322,5	10,4	5	0,2	1,5
	Σύνολο	12862,4	279	2,2	1467	11	1230,5	9,6	83,8	1411,1	11	516,5	4	36,6

a/a	Χωριά	21-50 d.				+50 d.					
		a	β	γ	δ	ε	α	β	γ	δ	ε
1	Σκάρος	646	20,9	457	15,5	74,2	564,5	19	252,5	8,6	44,7
2	Μεροβίγλι	80,8	47,8	5	2,9	6,2					
3	Φηροστεφάνι										
4	Καρτεράδος	25	8,4								
5	Κοντοχώρι										
6	Μεσαριά										
7	Βουρβούλος										
8	Πύργος	244	13,6	329	18,4	134,8					
9	Λγ. Θωμάς	24	10,9	3	1,3	12,5					
10	Μεσαριά Πύργου										
11	Γωνιά	73,5	20,2	2	0,5	2,7					
12	Μεγαλοχώρι	53,5	14,5	22	5,9	41,1					
13	Εμποριό	517	32,5	71	4,5	13,7	624,5	39	53,5	3,4	8,6
14	Ακρωτήρι	800	50,2	50	3,1	6,2	426	27	12	0,8	2,8
15	Επανωμεριά	968	31,1	21	0,7	2,2	1625	52	42,5	1,4	2,6
	Σύνολο	3401,8	26,4	960	7,5	28,2	3240	25	360,5	2,8	11,1

α: γαίες τών κατοίκων στόν τόπο διαμονής τους

β: % επί τού συνόλου τών γαιών

γ: γαίες σέ άλλους οικισμούς

δ: % επί τών συνολικών γαιών τού χωριού

ε: % επί τών γαιών τής κατηγορίας στην όποια ανήκουν

ΠΙΝΑΚΑΣ II

Κατανομή τών ἀμπελιών

α/α	Χώρα	0 dönüm						1-10 dönüm						11-20 dönüm																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																						
		A			B			A			B			A			B																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																			
		α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																															
1	Σιάκρος	0	27	183,5	15	12,2		234,8	43	5,5	211,2	18	14,7	17,2	170	11	15,4	130	8	16,2	31,6																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																															</

a/a	Χωριά	+ 20 δονūm										Σ ύ ν ο λ ο						Γενικὸ σὺνολο		
		A			B			A			B			A			B			γ
		a	β	γ	a	β	γ	a	β	γ	a	β	γ	a	β	γ	a	β	γ	
1	Σκάρος	321	8	40,1	123,5	8	15,4	56	725	62	20,3	648	49	13,9	1373	77	17	1373	77	17
2	Μεροβίγλι								40	10	1,3	10	2	1,2	50	10	1,3	50	10	1,3
3	Φηροστεφάνι								12,5	4	1	15	4	0,9	27,5	8	1	27,5	8	1
4	Καρτεράδος								92,5	25	1,2	71,5	16	2	164	30	1,6	164	30	1,6
5	Κοντοχώρι								66,5	17	5,8	30	5	3,7	96,5	20	4,7	96,5	20	4,7
6	Μεσαριά								1	1	0,3	6	3	0,5	7	4	0,4	7	4	0,4
7	Βουρβούλος								22	7	1	1,5	1	0,4	23,5	7	0,7	23,5	7	0,7
8	Πύργος	236	8	29,4	140,5	7	20,1	50	585	60	16,5	529	40	14,6	1114	70	16	1114	70	16
9	Άγ. Θωμάς								92	19	6,7	54,5	12	2,3	146,5	24	4,5	146,5	24	4,5
10	Μεσαριά Πύργου								50,5	11	7,2	40	6	3,2	90,5	13	5,2	90,5	13	5,2
11	Γωνιά								148	27	5,6	21,5	11	1	169	32	3,3	169	32	3,3
12	Μεγαλοχώρι	36	1	36	60,5	1	60,5	97	101	18	16,9	92,5	8	17,2	193,3	21	17	193,3	21	17
13	Έμποριό	49	2	24,5	52,8	2	26,4	51	300	40	14,4	249	29	13,6	548,5	52	14	548,5	52	14
14	Άκρωτήρι								313	49	5,9	91,8	21	4	404,8	56	4,9	404,8	56	4,9
15	Έπκνωμερία	227	8	28,4	30	1	30	58	632	68	15,9	62,5	6	10	694,5	69	13	694,5	69	13
	Σ ύ ν ο λ ο	869	27	32,2	407,3	19	21,4	54	3181	418	17	1922,8	213	12,5	5102,6	493	15	5102,6	493	15

A: άμπέλια πού διαθέτει ό πληθυσμός τού χωριού στην άγροτική περιφέρεια τού τόπου διαμονής του

B: άμπέλια ενός μέρους τού πληθυσμού σ' άλλους οικισμούς

α: έκταση σέ δονūm β: άριθμός φ.μ. γ: μ.δ. έκτασης δ: άθροισμα τών μ. δ.

ΠΙΝΑΚΑΣ IIα

Κατανομή τοῦ πληθυσμοῦ μὲ κριτήριο τὴν ἔκταση τῶν ἀμπελιῶν στὸν τόπο κατοικίας των

n/a	Χωριὰ	Πληθυσμός			0 d.			1-10 d.			11-20 d.			+20 d.		
		A	B	%	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ	α	β	γ
1	Σκάρως	104	77	74	45	19	43	56	18	44,9	11	14	8	72,7	8	40,4
2	Μεσσιόγλι	44	40	23	0	40	100	2	20	0	0	0	0	0	0	0
3	Φηροσεφάνι	19	8	42	4	50	4	50	0	0	0	0	0	0	0	0
4	Καρτεράδος	54	30	56	5	17	25	83	11	44	0	0	0	0	0	0
5	Κοντοχώρι	37	20	54	3	15	16	80	1	6,2	1	5	1	100	0	0
6	Μεσαριὰ	10	4	40	3	75	1	25	0	0	0	0	0	0	0	0
7	Βουρβοῦλος	15	7	47	0	7	100	1	14,3	0	0	0	0	0	0	0
8	Πύργος	124	70	56	10	14	43	61	16	37,2	9	13	7	77,8	8	41,4
9	Ἱ.Αγ. Θωμάς	28	24	86	5	21	17	71	7	44,2	2	8,3	0	0	0	0
10	Μεσαριὰ Πύργου	26	13	50	2	15	10	77	4	40	1	7,7	0	0	0	0
11	Γωνιὰ	52	32	62	5	16	23	72	6	26,1	4	13	0	0	0	0
12	Μεγαλόχωρι	35	21	60	3	14	16	76	4	25	1	4,8	0	1	4,8	1
13	Ἐμποριό	110	52	47	12	23	30	58	11	36,7	8	15	4	50	2	3,8
14	Ἀκρωτήρι	83	56	67	7	13	38	68	11	28,9	11	20	3	27,3	0	0
15	Ἐπικωμερία	131	69	53	1	4,4	46	67	4	8,7	14	20	0	0	8	41,6
	Σύνολο	872	493	57	75	15	329	67	96	29,2	62	13	23	37,4	27	5,5
															19	70,4

A: κάτοικοι B: ἀμπελουργοὶ

α: ἀριθμὸς φορολογικῶν μονάδων τοῦ ἔχουν ἀμπέλια στὸν τόπο διαμονῆς τους

β: % ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀμπελουργῶν

γ: ἀριθμὸς φορολογικῶν μονάδων τοῦ ἔχουν ἀμπέλια σ' ἄλλους οἰκισμοὺς

δ: % σὲ σχέση μετὰ τὸν πληθυσμὸ στὸν ὅπου ἀνήκουν βάσει τῆς ἔκτασης τῶν ἀμπελιῶν στὸν τόπο διαμονῆς τους

ΠΙΝΑΚΑΣ Ηβ

Κατανομή των ἀμπελιῶν στὶς πέντε κατηγορίες ιδιοκτητῶν

a/a	Χωριά	Ἀμπέλια	0 d.		1-10 d.					11-20 d.					+20 d.				
			γ	δ	α	β	γ	δ	ε	α	β	γ	δ	ε	α	β	γ	δ	ε
1	Σάφρος	1373	183,5	13,4	235	17,1	211,3	15,4	90	169,5	12,3	130	9,4	76,4	321	23,4	124	9	38,5
2	Μεροβίγλι	50		0	40	80	10	20	25										
3	Φηροστεφάνι	27,5	15	54,5	12,5	45,5													
4	Καρτεράδος	164	16	9,8	92,5	56,4	55,5	33,8	60										
5	Κοντοχώρι	96,5	23	23,8	52,5	54,4	5	5,2	9,5	14	14,5	2	2,1	14,3					
6	Μεσαριά	7	6	85,7	1	14,3													
7	Βουρβούλος	23,5		0	22	93,6	1,5	6,4	6,8										
8	Πύργος	1113,5	125,5	11,3	214	19,2	148	13,3	69	135,5	12,2	115	10	84,9	235,5	21,1	141	12,6	59,7
9	Ἁγ. Θωμᾶς	146,5	24,5	16,7	59	40,3	30	20,5	51	33	22,5								
10	Μεσαριά Πύργου	90,5	10,5	11,6	32	35,4	29,5	32,6	92	18,5	20,4								
11	Γωνιά	169	14,8	8,7	97,5	57,7	6,8	4	6,9	50	29,6								
12	Μεγαλοχώρι	193,2	3,5	1,8	53,3	27,6	28,5	14,7	54	11,5	6				36	18,6	60,5	31,3	168
13	Ἐμποριό	548,5	33,5	6,1	138	25,2	96,8	17,6	70	113	20,6	65,5	12	58	49	8,9	52,8	9,6	108
14	Ἀφρωτήρι	404,8	20,2	5	166	41	44,5	11	27	147	36,3	27	6,7	18,4					
15	Ἐπανομερία	694,5	2,5	0,4	194	27,9	30	4,3	15	211	30,4				227	32,7	30	4,3	13,2
	Σύνολο	5102	478,5	9,4	1409,3	27,6	697,4	13,7	50	903	17,7	339,5	6,6	37,5	868,5	17	408,3	8	46,9

a: ἀμπέλια τῶν κατόικων στὸν τόπο διαμονῆς τους

β: % ἐπὶ τῆς συνολικῆς ἔκτασης

γ: ἀμπέλια σ' ἄλλους οἰκισμοὺς

δ: % ἐπὶ τῆς συνολικῆς ἔκτασης

ε: % ἐπὶ τῆς ἔκτασης στὸν τόπο διαμονῆς

ΠΙΝΑΚΑΣ III

Κατανομή χωραφιών και ἀμπελιῶν στὶς φορολογικὲς μονάδες

α/α	Χωριά	0 dönüm				1-10 dönüm				11-20 dönüm			
		A		B		A		B		A		B	
		α	β	α	β	α	β	α	β	α	β	α	β
1	Σκάρος	26	0	6	20,5	21	95,5	16	127	16	259	15	127
2	Μεροβίγλι	21	0	1	1	19	71,5	6	28	1	10,5	0	0
3	Φηροστεφάνι	10	0	0	0	8	47,2	7	22,5	1	14,5	1	5
4	Καρτεράδος	19	0	2	5	22	87,5	16	86	11	151	10	62
5	Κοντοχώρι	18	0	4	8	18	74	15	72,5	1	19	1	16
6	Μεσαριά	5	0	1	1	2	8,5	0	0	3	42	3	6
7	Βουρβοῦλος	3	0	0	0	9	33	5	13,5	2	27	1	5,5
8	Πύργος	46	0	6	21	36	152	23	140	16	237	15	165
9	"Αγ. Θωμάς	5	0	2	10	15	75	14	64,5	6	88	6	48,5
10	Μεσαριά Πύργου	10	0	0	0	12	42	9	35	2	27	2	29
11	Γωνιά	9	0	1	4,2	28	116,5	16	66	12	174	12	63,8
12	Μεγαλοχώρι	6	0	1	2	19	102,3	12	27	6	83,5	4	31,5
13	Ἐμποριό	39	0	2	6,8	34	162	16	85,5	11	165	9	55,5
14	Ἀκρωτήρι	18	0	1	5	17	96	10	22	12	149	10	65
15	Ἐπανωμερία	34	0	1	1,5	24	130,5	7	17,5	20	306	13	62,5
	Σύνολο	269	0	28	86	284	1294	172	807	120	1752	102	742

α/α	Χωριά	21-50 dönüm				+ 50 dönüm				Σύνολο			
		A		B		A		B		A		B	
		α	β	α	β	α	β	α	β	α	β	α	β
1	Σκάρος	22	768	21	347	19	1821	19	751,8	2942,8	104	1373	77
2	Μεροβίγλι	3	80,8	3	20,5					162,8	44	49,5	10
3	Φηροστεφάνι									61,8	19	27,5	8
4	Καρτεράδος	1	25	1	8	1	35	1	6,5	298,5	54	167,5	30
5	Κοντοχώρι									93	37	96,5	20
6	Μεσαριά									50,5	10	7	4
7	Βουρβοῦλος	1	22,5	1	4,5					82,5	15	23,5	7
8	Πύργος	17	607	17	357,3	9	792	9	430,5	1787,8	124	1113,2	70
9	"Αγ. Θωμάς	2	57,5	2	22,5					220,5	28	145,5	24
10	Μεσαριά Πύργου	2	54,5	2	26,5					123,5	26	90,5	13
11	Γωνιά	3	75,5	3	36,5					366	52	170,5	32
12	Μεγαλοχώρι	4	188	4	132,3					373,2	35	192,8	21
13	Ἐμποριό	16	514	15	126,8	10	751,5	10	274,5	1592	110	549	52
14	Ἀκρωτήρι	28	796	27	201,3	8	552,1	8	110,5	1593	83	403,8	56
15	Ἐπανωμερία	32	1006	28	271	21	1672	20	342,5	3114,6	131	695	69
	Σύνολο	131	4194	124	1554	68	5624	67	1916	12862,5	872	5104,8	493

A: χωράφια

B: ἀμπέλια

α: ἀριθμὸς φ.μ.

β: ἀριθμὸς dönüm

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1

Κατανομή καλλιεργητικών εκτάσεων εντός τοῦ τόπου κατοικίας

Πηγή: Πίν. Ια, Ιβ

■ χωράφια
□ ἀμπέλια

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 2

Κατανομή καλλιεργητικών εκτάσεων εκτός τόπου κατοικίας

Πηγή: Πίν. Ια, Ιβ

■ χωράφια
□ ἀμπέλια

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 3

Κατανομή γαιών σὲ ντόπιους, ἐκκλησία καὶ ξένους

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 4

Κατανομή ἀμπελιῶν σὲ ντόπιους, ἐκκλησία καὶ ξένους